

masala

masala és barreja d'espècies

Periòdic d'informació, denúncia
i crítica social a Ciutat Vella

Núm.40 març-abril'08
8000 exemplars gratuïts

Foto / Masala

Turisme i mobbing a tota vela

- pàg.2** Les PHRPs denuncien destrucció d'habitatges i expulsió de veïns en edificis amb llicència hotelera
- pàg.3** La mirada torcida del registrador de la propiedad
- pàg.4** Espectáculo antiterrorista en El Raval
- pàg.5** Para que la Barceloneta hable... y decida

- pàg.6** L'Autoritat Portuària de Barcelona és denunciada per una part dels pescadors
- pàg.7** En libertad los encarcelados del 4-F
- pàg.10** ...que 30 anys, reivindicant el dret a l'avortament, no són res
- pàg.9** كسر الحصار بالأيدي العارية

Poesía (por otros medios)

-Mateo Rello-

No siempre se encuentra lo que se busca. Un poeta puede fatigar versos y versos, sin que ni uno solo contenga una brizna de genuino aliento poético. Por el contrario, y como no siempre se busca lo que se encuentra, ese aliento puede revelárenos como un hallazgo o una sorpresa en determinadas circunstancias de nuestra cotidianidad. Entonces percibimos la poesía como lo que es: un don de la vida.

Los integrantes del Grupo Surrealista de Madrid, así como gentes afines a ellos, llevan varias décadas dedicando sus *desvelos* a esa poesía "por otros medios", esto es, "más allá del poema", tanto en su vertiente de cosa hallada, vertiente que entronca con ilustres precedentes (The Quincey, Poe, Baudelaire, la flânerie surrealista y, en cierto modo, la deriva situacionista), como en la otra, la de la poesía de situación o de acción, construida. Fruto de esta investigación colectiva es la revista *Salamandra* y, desde hace poco, también su hermana pequeña, *El rapto*; añadiremos, para quien desee profundizar en el tema, el reciente volumen *Situación de la poesía (por otros medios) a la luz del surrealismo*, en el que se recogen las comunicaciones de las Jornadas homónimas celebradas en los locales de la Fundació d'Estudis Llibertaris i anarcosindicalistes de Barcelona, entre el 12 de mayo y el 3 de junio de 2006. En la introducción, hay unas palabras que nos interesan: "Se querría, así, oponer mediante "la poesía por otros medios" —que sólo puede existir como ceremonia de los sentidos— una fuerte resistencia al envilecimiento de las actuales relaciones con el mundo y con el mundo sensible, del que la vida diaria representa su esfera más depauperada. Se trataría, en consecuencia, de no perder la perspectiva de "reapasionar la vida", "precisamente porque justifica todas las formas de insumisión sensible, pasadas o venideras, como otras tantas respuestas inventadas a la única pregunta válida que es saber cómo vivir".

En efecto, estos textos no sólo dan fe de la ambición de sus propuestas, también de la miseria de nuestra vida. Y de la posibilidad y voluntad de superarla. Reflexiones sobre los límites del lenguaje, sobre el tacto olvidado o reprimido, búsquedas de lo maravilloso y sus crónicas, y propuestas para arrebatar la ciudad al capitalismo, siquiera por unos momentos (¿premonitorios? Experimentales), entrelazan estas páginas. Sirva de ejemplo el relato de una acción del colectivo La Felguera, en el que Servando Rocha nos cuenta de la convocatoria a una "Deriva por el subsuelo oculto de Madrid. Gratuita, no guiada, con alta probabilidad de perderte para siempre.", tal y como rezaba el cartel mediante el que se difundió la "actividad". A la hora prevista y en los lugares indicados, los asistentes, que fueron muchos e incluyeron a unos desconcertados policías antidisturbios, se encontraron no con la boca bostezante que habría de conducirles al Madrid de *La torre de los 7 jorobados*, sino con una puerta pintada en la pared. Un manifiesto del colectivo pegado sobre ella daba pistas para convertir la perplejidad del personal en el deseo de construir otra ciudad, otra vida. Para enfrentarnos a tod@s con eso: con nuestro deseo.

La mirada torcida del registrador de la propiedad

-Masala-

A priori, notarios y registradores de la propiedad tienen el patrimonio de lo que podríamos llamar la *objetividad documental*. Sin ser jueces, es su firma la que puede validar un contrato, una compra-venta o una herencia, y, al contrario, su negativa a aprobar la legalidad de cualquier documento, lo deja en falso. Por esa misma razón, porque su concurso es necesario para que determinados fraudes tengan una apariencia de legalidad, en algunos casos, como en las operaciones "Malaya", "Ballena

quien en última instancia responda de cualquier irregularidad.

Esa cobertura permite que un registrador pueda pasar por ciego incluso ante anomalías flagrantes, sin tener que responder de la posible falta o el delito que pueda existir en aprobar una anotación falsa. Así ocurre en dos fincas de la calle Robador; en el ya conocidísimo número 29 pero también en el número 31, donde la propiedad ha llegado a realizar, en una misma fecha, inscripciones contradictorias y excluyentes entre sí. Ambas pertenecen al Registro de la Propiedad nº3, circunscrito al barrio de El Raval.

un derecho reconocido por un informe del Gabinete Jurídico de la Generalitat: "els llogaters del número 29 del carrer Robador tenen el dret de tempteig i retracte en els termes expressats, en funció de si el seu contracte és anterior o posterior a l'1 de gener de 1995". En cualquier caso, desde julio de 2001, los vecinos no han sido nunca informados cuándo la finca ha cambiado de manos. Para justificarlo el titular del registro se ampara en que "se trata de compraventas que tienen por objeto todos los departamentos del edificio". Realmente, mientras cada piso figure por separado ese aspecto no quita la obligación de dar aviso a los vecinos, pero una interpretación ambigua de la ley ha servido al registrador para no responder a esta obligación. Esto no sólo ha tenido consecuencias en el derecho de tanteo y retracto de los vecinos, sino también en el desembolso económico que supone reclamarlo ante los tribunales, ya que

cada vez que se incrementa el valor de la vivienda se incrementa la fianza que deberá prestar el inquilino al demandar a la propiedad (el 20% del valor del piso).

En cuanto al número 31, los titulares de la finca anotaban en el mismo registro nº3 dos inscripciones, abiertamente contradictorias entre sí, el mismo día y a la misma hora, sin que el registrador opusiera ningún inconveniente. El 25 de febrero de 2005 a las 11.50, mientras que por un lado se admite la existencia de una inquilina, por el otro, el mismo día a la misma hora, se afirma que el edificio está "libre de arrendatarios". Si es de por sí irregular negar la existencia de habitantes con contrato vigente, es incomprensible que en el mismo momento se anote una cosa y la contraria, sin que al registrador que ha de validar el documento le llame la atención este "detalle".

Por ahora, ninguna de estas argucias ha sido apercibida ni sancionada de ninguna manera. La voluminosa información

recogida sobre los dos casos y puesta a disposición de los medios de comunicación y de los tribunales desde hace dos años no ha despertado, por ahora, el más mínimo interés sobre cuál es la responsabilidad del registrador al aprobar anotaciones que son, como mínimo, dudosas. Esto no parece estar entre las preocupaciones de la administración o la judicatura. Prefieren no saber nada. A ellos, que los registren.

En el caso de Robador 29, las irregularidades son incontables desde 2001, cuando la finca se vende por primera vez y es inscrita como "libre de arrendatarios", a pesar de que estaban habitadas al menos 17 viviendas.

Blanca" e "Hidalgo" —todas en Marbella—, la profesión notarial se ha visto involucrada en importantes tramas de corrupción y blanqueo de capitales. La fe que da un notario vale mucho y se paga bien.

El caso de los registradores de la propiedad tiene otro matiz. Su firma no es obligatoria para validar ciertos contratos pero sí tiene el mismo valor que la de las notarías, y en cambio tiene una responsabilidad legal y administrativa mucho menor. Aunque según la Ley Hipotecaria "Los Registradores responderán civilmente, en primer lugar, con sus fianzas, y en segundo, con sus demás bienes, de todos los daños y perjuicios que ocasionen", en la práctica es difícil ver a un registrador ante los tribunales o indemnizando a algún perjudicado por una negligencia. Así, este gremio pasa por ser, virtualmente, uno de los más honrados; algo que tiene su truco. Por lo general, el Registro de la Propiedad recoge lo que previamente ha aprobado un notario, y será éste

El 25 de febrero de 2005 a las 11.50, mientras que por un lado se admite la existencia de una inquilina, por el otro, el mismo día a la misma hora, se afirma que el edificio está "libre de arrendatarios".

En el caso de Robador 29, las irregularidades son incontables desde 2001, cuando la finca se vende por primera vez y es inscrita como "libre de arrendatarios", a pesar de que estaban habitadas al menos 17 viviendas —de un total de 20— y dos locales comerciales que mantenían su actividad. En ésta y en las tres ventas siguientes que tuvieron lugar entre julio de 2001 y julio de 2003, los vecinos no fueron avisados de la operación, lo que impidió que aquellos que tenían contrato indefinido pudieran optar a la compra de su piso,

PAPERAM

- PAPERERIA
- COPISTERIA
- MATERIAL D'OFICINA
- SERVEI DE FAX
- PLASTIFICATS
- MATERIAL BELLES ARTS
- ENQUADERNACIÓ DE FASCICLES
- COMPTABILITATS I TESIS
- DAURATS
- SEGELLS DE GOMA I TARGETES

C/ dels Àngels, 4 - 08001 BARCELONA
Tel. 93 318 18 90 - Fax 93 302 19 82

C/SAN PACIA 4 934429667

bar.Ato

DESAYUNOS martes noche
COMIDAS comida mexicana
BOCADILLOS CALIENTES
BOCADILLOS FRIOS martes y jueves
TAPAS asado argentino
POSTRES

HARLEM jazz Club

Música en viu cada nit

comtessa de Sobradiel 8
Tel. 93 310 07 55 Barcelona

8000 exemplars repartits entre comerços, associacions, centres cívics i socials, biblioteques...

Masala no és la veu de cap entitat, ONG, secta o partit

Podeu col·laborar amb articles, dibuixos, notícies, fotografies, poesies, entrevistes, així com també en la distribució

Masala només es fa responsable dels articles firmats com Masala

Aquesta edició s'ha tancat el 2 de març del 2008

Les PHRPs denuncien destrucció d'habitatges i expulsió de veïns en edificis on es construeixen hotels

-Masala-

Les darreres setmanes han sigut força intenses per al col·lectiu de la Promoció d'Habitatge Realment Públic, que es va iniciar el principal exemple i referent de desobediència civil a Ciutat Vella, des d'on ja fa casi dos anys es treballa per fer efectiu el dret a l'habitatge. Per una part, la PHRP va iniciar al desembre una sèrie de tallers de debat per reflexionar sobre els drets socials, el dret a la ciutat i la relació entre les administracions i els moviments socials, que van culminar en unes jornades celebrades aquest febrer sota el títol "Drets en moviment: Ciutat, Participació Política i Nous Drets Socials". Aquestes jornades van comptar amb diferents experiències locals i estatals (de Bilbao i Madrid) i internacionals (de França, Argentina i Itàlia), per cobrir diferents espais i nivells de reflexió. La intenció era fonamentalment pensar, partint tant d'experiències pròpies com alienes, sobre la capacitat dels moviments socials per utilitzar i superar els encotillats mitjans de participació institucional actualment existents. En aquest sentit, i malgrat que hauria estat desitjable una major mescla dels ponents acadèmics i institucionals amb els veïns i els col·lectius, els debats, que van comptar amb una assistència aproximada de 100 persones durant tot el dia, van servir per aprofundir en aquestes qüestions.

Pocs dies després, els propietaris de la finca Magdalenes-Amargós, Hotels Catalònia, van començar l'enderroc d'una finca veïna, també de la seva propietat, com a eina de pressió contra els llogaters i la resta d'habitants de l'edifici. Els enderrocs van

començar al número 8 del carrer Amargós, únic edifici completament buit de veïns i veïnes, comportant riscos cap als habitants del número 6 del mateix carrer i dels números 13-15 del carrer Magdalenes. Ara mateix els edificis estan habitats per un home gran de 89 anys amb contracte de renda antiga (de 1950), una parella de 77 i 73 anys amb un subarrendament de fa 20 anys, i 23 persones del col·lectiu PHRP. Recordem que aquests edificis van ser els primers en ser alliberats en maig

currència Pública, Hotelera i Altres Serveis (B.O.P. de l'11 de novembre 2004). A data de 10 de novembre de 2004, el Primer Tinent d'Alcalde de Barcelona resolgué la suspensió de totes les llicències hoteleres a l'àmbit del districte de Ciutat Vella, però Hotels Catalònia ha pogut tirar endavant el seu projecte amb la complicitat de l'Ajuntament de Barcelona. Segons el col·lectiu PHRP

"Exigim tant l'anul·lació de les llicències atorgades per a les finques del carrer Magdalenes i Amargós, com la suspensió real de totes les construccions d'hotels a Ciutat Vella"

Roda de premsa de la PHRP el 19 de febrer

Foto/ Masala

de 2006 pel col·lectiu. Després vindrien dos PHRP més, al carrer Tallers i al carrer Avinyó. El 19 de febrer, en roda de premsa, el col·lectiu va denunciar la complicitat de l'administració per tirar endavant un hotel de tres estrelles de la companyia Hotels Catalònia al carrer Magdalenes 13-15 i Amargós 6 i 8. Hem pogut saber que l'empresa Arc de Triomf S.A. propietat de Hotels Catalònia, va lliurar la sol·licitud de llicència d'hotel a mig fer i un dia abans que entrés en vigor la moratòria en motiu de l'Estudi de Modificació del Pla Especial d'Establiments de Con-

"davant d'aquest tipus de situacions, l'Ajuntament en lloc de protegir els drets de veïns i veïnes, afavoreix la propietat concedint-los les llicències necessàries per enderrocar l'edifici i construir un nou hotel sense haver-se assegurat de l'estat de desocupació de la finca esmentada." El col·lectiu PHRP demanda l'aturament dels enderrocs, ja que no garanteixen la seguretat dels habitants dels edificis, i exigeix les mesures necessàries per protegir la integritat física, psicològica i jurídica dels veïns i veïnes, davant les accions que la propietat pugui portar a terme per pressionar-los. Així, van exigir al Districte de Ciutat Vella el real·lotjament de les

dues unitats familiars que fa 58 i 20 anys que viuen en l'edifici i la retirada de la llicència d'hotel atorgada a Hotels Catalònia, per no presentar tota la documentació a temps, per mal ús de la propietat i perquè Ciutat Vella té hiperinflació d'hotels i d'allotjaments turístics en general. En aquest sentit, el col·lectiu va interpel·lar l'Ajuntament perquè "deixi de ser còmplice de la destrucció dels barris, i passi a ser un garant dels drets dels veïns i veïnes. L'Ajuntament pot aturar aquest procés d'expulsió de veïns denegant les llicències hoteleres, tal i com publica en el Pla d'Actuació del Districte o en el Pla d'Usos de Ciutat Vella. Pot fer-ho si vol, sols necessita voluntat política i esclarir si treballa per garantir els Drets dels ciutadans i ciutadanes, o en favor de les grans empreses sense escrúpols". A hores d'ara, abans de tancar l'edició, l'enderroc del número 8 del carrer Amargós ha estat aturat pel Districte de Ciutat Vella. No obstant això, l'Ajuntament va emetre un comunicat dient que la llicència d'hotel està dins del tràmit legal i que la propietat ha de realitzar els enderrocs amb els edificis buits. La qual cosa deixa clar que l'hotel és un fet i que aquest espai social, amb els seus veïns i veïnes, està molt per sota dels interessos de la indústria turística que està convertint Ciutat Vella en un aparador. Davant d'aquest fet, que no són nous i que són particularment visibles al centre de la ciutat, la Promoció d'Habitatge Realment Públic, pretén anar molt més enllà del seu cas concret: "No sols denunciem aquesta situació, sinó que exigim tant l'anul·lació de les llicències atorgades per a les finques del carrer Magdalenes i Amargós, com la suspensió real de totes les construccions d'hotels a Ciutat Vella"

Feta la llei, feta la trampa (com fer una moratòria i que no sigui efectiva)

Extracte del comunicat difós per la PHRP el 19 de gener de 2008

[...]El dia 15 d'octubre del 2003 es va efectuar la compra-venda dels edificis Magdalenes 13-15 i Amargós 6, i el que fins aleshores havia estat en mans de 8 petits propietaris ara és d'un sol propietari. L'actual propietari, Hotels Catalonia, compta amb més de 15 hotels al centre de la ciutat. En aquest tràmit, que va costar 1.276.000 € es va ignorar la presència dels veïns de tota la vida d'aquesta finca, la Sra. B. P. i el Sr. M. B. Aquí la gentrificació té noms i cognoms, aquí al 2003 hi vivien 25 veïns... quan van arribar els nous habitants als edificis restaven només un matrimoni de gent gran i un senyor sol de 86 anys que vivia sota una greu situació d'assetjament immobiliari. A data de 10 de novembre del 2004, el Primer tinent d'Alcalde de Barcelona resolgué la suspensió de totes les llicències hoteleres a l'àmbit del districte de Ciutat Vella, en motiu de l'estudi de Modificació del Pla especial d'establiments de concurrència pública, hotelera i altres serveis (B.O.P. de l'11 de novembre 2004). Malgrat tot, el mateix dia en que s'aprovava la suspensió, Hotels Catalonia va presentar una sol·licitud de llicència d'obres majors per a la construcció d'un hotel a la qual li mancava la major part de documentació i tràmits previs. Llicència que, al contrari del que es podria pensar en un primer moment, tirà endavant. [...]

Durant tot aquest temps la finca s'ha mantingut habitada. Tant per la Sra. B. P. i el Sr. M. B., llogaters des de fa gairebé 20 anys d'aquest edifici i que mantenen encara un contenciós amb la nova propietat per aclarir la seva situació, com pel Sr. J. M., el veí més gran de la finca, i amb un contracte de renda antiga des de 1950. Els últims habitants, el col·lectiu PHRP, van entrar a viure a la finca fent servir la desobediència civil al maig del 2006 per fer efectiu el dret a l'habitatge de 23 ciutadans i ciutadanes i denunciar la vulneració generalitzada de drets fonamentals com el dret a l'habitatge i a la ciutat. [...]

El dia 7 de juny del 2007 l'Ajuntament concedeix una llicència d'enderroc, sense que els veïns i veïnes fóssim informades de res. De fet, Hotels Catalonia ha amagat l'existència de veïns durant la tramitació de les llicències i per a l'ajuntament no som més que un edifici buit on s'estan tramitant unes llicències, per enderrocar i construir un hotel de 65 habitacions amb piscina coberta.

Totes aquestes llicències es concedeixen sense tenir en compte l'impacte social que l'obertura d'un altre hotel en el centre de la ciutat comporta: l'eliminació d'un altre tros de la xarxa social que encara resisteix al centre de Barcelona, la desaparició d'un important espai social a Ciutat Vella, el desnonament de la Sra. B.P. i el Sr. M.B., del Sr. J.M.,... i dels 23 habitants de la finca.

Denunciem per tant aquests fets, a la vegada que exigim que l'Ajuntament deixi de ser còmplice de la destrucció dels barris, i passi a ser un garant dels drets dels veïns i veïnes [...]

000
casal antiprohibicionista.
A.L.A. BCN EXPANSIVA
ASSOCIACIÓ LLIBRE ANTIPROHIBICIONISTA
c/dels Salvador 20 Barcelona
www.nodo50.org/alabcn mail:alabcn@nodo50.org
Obert de dimarts a dissabte a partir de 20:30
Exposicions, pintura i tenda-distribuidora
dimecres a les 21.30h Jam Session de Jazz **dijous** a les 21h Projecte de vídeos **divendres** a les 22h Poesia, performance... **dissabte** a les 22h Actuacions musicals

Tel: 93 441 38 14 virus@pangea.org www.edicionvirus.net
El caso Scala
Terrorismo de Estado y algo más
Xabier Ceballos Gascon
ISBN 978-84-96844-82-0 10 euros 115 páginas

El Lokal
Associació Cultural El Raval
llibres
contrainformació
revistes
música
samarretes
pedaços...
horari
matins:
de dimarts a
divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a
dissabtes de 17 a 21h
c/de la Cera 1bis 08001 Barcelona
Tel: 93 329 06 43 Fax: 93 329 08 58
ellokal@pangea.org / ellokal@sindominio.net

Para que La Barceloneta hable... y decida

El modelo de turismo insostenible que fomenta el Ayuntamiento plantea una disyuntiva: "o el vecino o el turista". Esto queda claro con ejemplos como el abominable Hotel Vela, la nueva bocana, los 25.000 m2 para oficinas al lado del nuevo hotel y los 4500m2 para áreas recreativas, o el rumor de la creación de un eje comercial desde el final de Via Laietana hasta el mercado para encarnar la nueva "marca Barceloneta"

Transformación

Las ciudades siempre están en transformación, a nivel territorial, económico, cambian su imagen, cambia su población; lo que no cambia es que siempre generan un reparto desigual de la riqueza.

El orden no importa, pero lo que está claro es que donde quieren estar los ricos, no pueden estar los pobres.

Barcelona ahora quiere ser una ciudad que mira al mar. Por eso, La Barceloneta lleva años inmersa en la transformación territorial del reparto de la riqueza, es decir, lo que siempre ha sido un barrio popular (y continúa siendo, a pesar del Ayuntamiento) se está convirtiendo en un barrio fashion para guiris y gente de pasta que quiere venir a hacer una comida de negocios delante de los yates de sus clientes, o levantarse delante del mar.

El "plan de los ascensores" se inserta en esta inercia y la acelera, es un perverso giro de tuerca más de las mega-transformaciones urbanísticas a las que ha estado sometida Barcelona en las últimas décadas. Convierte al barrio en un pastelito inmobiliario para un sector, el de la construcción, supuestamente en crisis y que necesita salir adelante (y sabe que lo conseguirá con la ayuda que le brindará la clase política). Pero a La Barceloneta no sólo le ha tocado el "plan de los ascensores", sino que éste viene de la mano de una transformación del entorno del barrio que no va acompañada de ningún tipo de medida que permita frenar el encarecimiento del nivel de vida que semejante infraestructura (principalmente privada) traerá consigo para los vecinos de La Barceloneta. El modelo de turismo insostenible que fomenta el Ayuntamiento plantea una disyuntiva: "o el vecino o el turista". Esto queda claro con ejemplos como el abominable Hotel Vela, la nueva bocana, los 25.000 m2 para oficinas al lado del nuevo hotel y los 4500m2 para áreas recreativas, o el rumor de la creación de un eje comercial desde el final de Via Laietana hasta el mercado para encarnar la nueva "marca Barceloneta". Esto en lo que respecta a los alrededores, pero dentro del barrio el ejemplo más palpable son los innumerables apartamentos turísticos (llevamos meses esperando a que el ayuntamiento empiece a "perseguirlos", tal y como dijo que haría). Todo esto fomenta que el pan suba, una cervecita en el bar sea más cara, los alquileres sean inaccesibles, que las tiendas incrementen los precios...

Participación

En su transformación continua, Barcelona se ha olvidado siempre de un pequeño detalle: los vecinos, la opi-

nión popular, ciudadana. Esta opinión popular no hubiera evitado que la ciudad se transformara, pero sí que expulsara a la gente que no era rentable económicamente. El "plan de los ascensores" vuelve a servirnos como ejemplo para ello (¿a cuánta gente le han preguntado cómo quería que fuera su barrio para elaborar este plan?). Sin embargo, esto no quiere decir que el ayuntamiento no hable de "participación" (prueba de ello es el proceso del PAD de esta legislatura). Digamos aquí que hay dos tipos de participación: la mediada por la administración, que -excepto en casos aislados como Marinaleda- siempre tiene como resultados algo muy parecido a los que la administración ya esperaba y quería tener. Y la participación impulsada desde abajo. Ésta suele estar desestructurada, muchas veces llega a destiempo, y utiliza un lenguaje poco técnico; pero sobre todo, tiene una característica esencial que es no ser tolerada por la administración. Aquí es donde los dos tipos de participación hacen un cruce estrambótico a ojos del sentido común, ya que el cruce debería producirse en otro lugar: en la mera traducción al lenguaje y las posibilidades técnicas de aquello que los vecinos decimos, pedimos, reclamamos o exigimos.

Ambas tienen un elemento vital en común: no son nada más que cháchara si no incluyen un momento de decisión.

En La Barceloneta, hasta hoy, toda la participación que hemos conseguido ha sido a golpe de cacerola y de presencia en la calle, porque si no existe la amenaza del castigo político (y esta época de elecciones es una prueba más de ello) no existen. Y es por eso que en el "plan de los ascensores" no existen los vecinos. Nadie estuvo mientras se hacía el plan para defender al vecino. El "plan" contempla que cada edificio, en realidad, es un solar; y es por eso

El "plan de los ascensores" viene de la mano de una transformación que no va acompañada de ningún tipo de medida que permita frenar el encarecimiento del nivel de vida

Foto / Masala

En La Barceloneta, hasta hoy, toda la participación que hemos conseguido ha sido a golpe de cacerola y de presencia en la calle

que le resulta tan fácil decir que hay que juntar tres edificios y hacer uno sólo, y le resulta facilísimo no tener en cuenta a los inquilinos: si sobre el plano mi casa no es una casa, sino que es un terreno vacío, de ahí puede salir cualquier cosa. La idea es la misma que en la reparcelación agraria de Franco, con la diferencia de que esta vez en los solares no hay lechugas o tomates, sino vecinos. Tal es la transformación que el ayuntamiento aprobó para el territorio del barrio, pero no para, ni con sus vecinos.

Llei de barris

De momento, las cacerolas han hecho (entre otras cosas) que La Barceloneta entre en el proceso de la llei de barris para el 2009, ya veremos, en el caso de que entremos, si esto nos supone una oportunidad para mejorar una parte del barrio. En el

Porque la participación más transparente es la que viene directamente de nosotros, de los vecinos; y porque a parte de decir qué es lo que no queremos, también queremos decir qué queremos, los días 29 y 30 de marzo se celebrarán unas jornadas que llevan por nombre "La Barceloneta habla y decide". Para poder opinar sobre algo, lo mejor es conocer ese "algo". Es evidente que los vecinos de La Barceloneta muy

bien el barrio (en el) que vivimos cada día; sin embargo, a muchas nos falta saber bien en qué consiste el "plan de los ascensores". Por eso, el primer día de las jornadas, el día 29 en el Centro Cívico, habrá técnicas que nos explicarán qué dice el plan y qué no dice. Después, entre todos, se intentarán sacar las dudas que hay sobre el plan.

Por la tarde, se presentará la geografía esborrada (los mapas del itinerario se pueden encontrar en el desple-

gable que se reparte con este mismo Masala). Durante todo el día habrá otras actividades, para niños y mayores, y exposiciones. Efectivamente hay cosas en el barrio que hace falta cambiar y mejorar, así que veamos si el plan mejora las que hace falta mejorar, y si no discutamos sobre cómo queremos que cambie, cómo queremos que sea nuestro barrio en el futuro.

El día 30 las jornadas se celebrarán en la plaza de la Repla, porque el espacio público, las calles, las pla-

zas... enriquecen la vida social de La Barceloneta. Ahí encontraréis "paraditas" temáticas sobre la vivienda, el papel de las mujeres en el barrio, el "plan", las alternativas..., en ellas se repartirá información, pero también se os pedirá información a la gente que vengáis. Muchas veces la vivencia cotidiana de un barrio hace que tengamos unos conocimientos que no sabemos que tenemos. Durante la mañana también habrá actividades y alguna sorpresa.

Manifestación

El día siete de marzo se hará otra manifestación, para evitar que el barrio se vaya vaciando por culpa de la especulación inmobiliaria que se lo está comiendo, mientras el ayuntamiento mira desde su despacho y promete que (en el futuro) hará todo lo posible por evitarlo. Después de

una pequeña cercavila por el barrio, la manifestación comenzará a las 19:00 en la plaza de La Barceloneta y llegará hasta la plaza St. Jaume, la casa simbólica de los políticos. A estos políticos que gestionan nuestras vidas sin tener en cuenta que somos personas y no dinero, vamos a ir a exigirles que ningún vecino tenga que marcharse del barrio, ni debido al "plan de los ascensores", ni porque no pueda pagar un alquiler caro; que persigan las prácticas de mobbing y a los que las hacen; y que anule de una vez el "plan de los ascensores" e impulse un proceso de participación real.

Carolina

Miembro de la Plataforma d'Afectats en Defensa de La Barceloneta

Foto / Masala

Jornadas "La Barceloneta habla y decide"

El 29 y 30 de marzo los vecinos de La Barceloneta hablarán sobre las necesidades del barrio

Si os queréis inscribir (no es obligatorio) podéis hacerlo en: c/Pescadors 49 los martes por la tarde o también escribiendo a pdefensabarceloneta@yahoo.es

HERBOLARI
HERBOLARI
FARRAN

Plantes medicinals i aromàtiques
Espècies * Tes * Cafes * Mels *
Complements Dietètics
Caramels * Cosmètica natural
Fruita Seca * Cereals i Llegums
Cafeteria i Teteria * Llibres i revistes

Pl.Reial 18
Tel/Fax:
933042005
08002
Barcelona

Ptge. Bacardí 1
Tel:933017839
08002
Barcelona

CAMPS de treball 2008

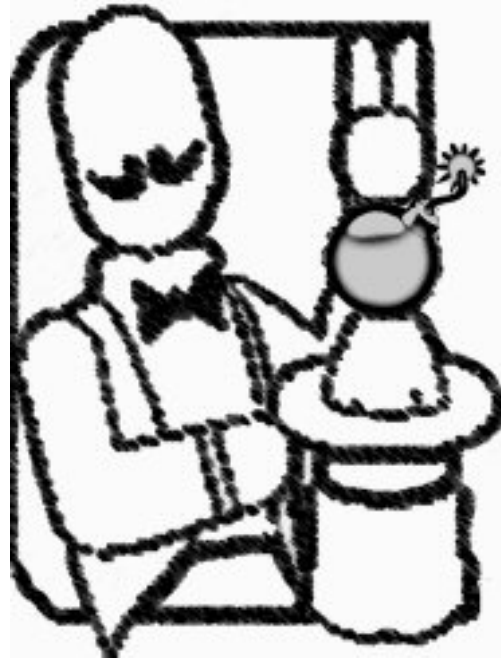
www.sci-cat.org
sci-cat@sci-cat.org
c/Garme 95 baix
telf. 93 441 70-79

BASERRI TABERNA

Menús especials, txuletó de bou, pintxos...

C/Correu Vell 4. Tel. 932683296
www.baserri.org

Espectáculo antiterrorista en El Raval

-Masala- Ni fue la primera ni será la última. El Raval es algo así como un supermercado de operaciones policiales, que ofrece una variedad envidiable de posibilidades. Inmigrantes con o sin papeles, trabajadoras sexuales, pakistaníes, asociaciones de vecinos - en 1998, la supuesta desarticulación de una red internacional de pederastia, que resultó un ser un bluf, fue capaz de arruinar y desacreditar públicamente a la Taula del Raval- han estado en el objetivo policial o periodístico en distintos momentos. Todo depende de hacia dónde soplan los vientos políticos -municipales o de más altos vuelos- o las modas mediáticas, sin que el lado derecho de Las Ramblas deje nunca de ser un escenario privilegiado. Si Barcelona es "la millor botiga del món" en El Raval puede estar "la redada de la teva vida". Sólo hay que formar parte del grupo de moda y pasar un día por el lugar equivocado.

Todo indica que cualquiera que hubiera estado el mediodía del 19 de enero rezando en la mezquita de la calle Hospital, hubiera caído en una red lanzada al azar y a ciegas. Desde el primer día de la detención de 14 personas por conformar una presunta célula islamista, las pruebas aportadas por la Policía y el Ministerio del Interior sembraron más dudas que certezas. Unos retales de cable eléctrico, dos pilas gruesas de 1.5 voltios, una bolsa de bolitas metálicas -usadas, según parece, para fabricar los rosarios con que se cuentan los rezos- y dos rollos de cinta aislante, han sido todas las pruebas materiales halladas después de un mes largo. El propio juez instructor, Ismael Moreno, reconocía en el auto donde dictaba prisión para 10 de los 14 detenidos, que los objetos incautados «carecían de la suficiente potencia destructiva para cometer un atentado "con garantías de causar estragos"». Posteriormente y durante semanas, la Policía dijo estar rastreando la costa levantina en busca de explosivos, pero, hoy por hoy, el material probatorio sigue siendo el mismo que el que mostraban las fotografías del primer día.

No obstante, con la ayuda de los grandes medios de comunicación, las instancias policiales y gubernamentales filtraron durante aproximadamente 15 días

todo tipo de rumores e hipótesis, nunca confirmadas por ninguna prueba objetiva. Más bien al contrario, algunas de las noticias que sirvieron para generar un estado de alarma social en la ciudad, posteriormente han sido rebatidas por los informes científicos o por la propia instrucción judicial. El supuesto triperóxido de triacetona -calificado en jerga como "la madre de Satán"- que los detenidos tendrían en su poder, después de pasar por el laboratorio se quedó en nitrato de celulosa; un componente habitual de lacas, pinturas y barnices, que se puede encontrar a granel en droguerías y que también es utilizado para tender cortinas de humo en trucos de magia. Por otro lado, el supuesto "atentado inminente contra el transporte público" -El Periódico de Catalunya eligió como gran titular: "11-S, 11-M, 19-J, 19-E"- quedó absolutamente desacreditado y en ridículo desde el momento en que el propio Ismael Moreno negó en su escrito que los hoy encarcelados estuvieran en condiciones de cometer un atentado. Así las cosas, el auto de encarcelamiento dictado por el magistrado, se basa única y exclusivamente en el testimonio de un testigo protegido que, supuestamente, se habría infiltrado días antes en la presunta célula terrorista.

Desde el primer día las pruebas aportadas por la Policía y el Ministerio del Interior sembraron más dudas que certezas

Junto a todas estas hipótesis fallidas, falsas noticias y cuichicheos mediáticos, a otro nivel se han ido conociendo una serie de datos, procedentes fundamentalmente de la prensa internacional y algunos servicios secretos extranjeros, que apuntan en la dirección de un posible montaje a cargo de los servicios secretos pakistaníes. Según La Directa, el único periódico que hasta ahora ha recogido estas informaciones, tres días después de las detenciones en Barcelona, el 22 de enero, Scotland Yard detenía a seis ciudadanos pakistaníes que volaron al aeropuerto de Gatwick (Londres) desde Barcelona, después de que el Centro Nacional de Inteligencia español avisara de que pertenecían a la supues-

ta célula desarticulada el día 19. A las pocas horas, los detenidos eran puestos en libertad, después de que la policía británica comprobara que los seis eran miembros del PML-Q, el partido del presidente pakistaní Pervez Musharraf. Uno de ellos, Chaudry Wajahat Husain, se dirigía a la capital británica precisamente a reunirse con Musharraf, en aquellos momentos en visita oficial. Estos extremos han sido confirmados tanto por el diario pakistaní Pakistan Observer como por Mohamed Sadiq, portavoz de la Oficina de Asuntos Exteriores pakistaní.

A la espera de aclarar todos los aspectos de la operación que aún están en falso, el estrépito organizado alrededor de esta presunta operación antiterrorista, habría servido para que, durante la visita de Pervez Musharraf, sus entrevistas con los dirigentes europeos se centraran en la lucha contra el terrorismo en lugar de en cuestiones más delicadas, como el asesinato de Benazir Bhutto, los derechos humanos, las libertades o las garantías democráticas en Pakistán.

En cualquier caso, y sin atender a todas las sombras que planean sobre el caso, la práctica totalidad de los medios de prensa, radio y televisión, han reproducido sin una mínima reflexión ni prudencia la comida preparada de las fuentes policiales, añadiendo en algunos casos buenas dosis de picante de cosecha propia. Aunque no se sabe muy bien de dónde proviene la afirmación de que Barcelona sea un "nido de terroristas" que el Conseller de Interior Joan

La práctica totalidad de los medios de prensa, radio y televisión, han reproducido sin una mínima reflexión ni prudencia la comida preparada de las fuentes policiales

Saura ha negado reiteradamente, ésta fue una de las ideas que estuvieron flotando en el ambiente durante días. Obviamente, eso afectaba de manera directa al Raval y a la comunidad pakistaní del barrio, puesta en el punto de mira policial y mediático. El diario Público titulaba "La sospecha vuelve al corazón de Barcelona". En un reportaje titulado "Los amigos de un terrorista del Raval reviven su fanatización", Marc Marginadas se traslada a Rawalpindi, el pueblo de origen de uno de los detenidos, para recoger testimonios tan escalofriantes como éste: "A mí una vez, en España, me pidió que no jugara en tragaperras y enviara dinero a mi familia". Son sólo algunos ejemplos del tratamiento sensacionalista y extremadamente superficial dado al tema.

Obviamente, en este terreno, las consecuencias sociales sobre la presunción de inocencia de los detenidos, sobre sus familias y sobre la convivencia social, no tienen la menor importancia si se trata de llenar páginas o minutos y vender noticias. Eso, tanto a escala política, judicial y policial como mediática. En El Raval es rentable justificar un espectáculo como éste, y sale barato ocultarlo cuando se desinfla.

La guerra preventiva a casa nostra

Amb la detenció de catorze barcelonins d'origen paquistanès el passat mes de gener s'ha obert un nou capítol de la ja tan coneguda lluita antiterrorista contra el "jihadisme" a casa nostra. Amb aquesta darrera ràtzia ascendeixen a una setantena les persones detingudes a Catalunya en els últims cinc anys en diferents operacions policials a Vilanova i la Geltrú, Banyoles, Santa Coloma de Gramenet, Badalona, etc., acusades de formar part de cèl·lules terroristes vinculades a la xarxa al-Qaida.

En totes elles es comparteix la mateixa aparatositat de l'actuació policial. Sempre amb detencions massives, amb presència de mitjans que retransmeten quasi en directe els escorcolls dels domicilis i amb un desproporcionat desplegament d'agents especials que encerclen i ocupen el barri. Amb independència d'allò que passi més endavant, un primera imatge ja s'ha gravat en les ments de tothom i l'estigmatització de la comunitat musulmana ja s'ha iniciat de nou.

La roda de premsa que segueix aquests primers moments informa de les importants connexions que segons la policia tenien els detinguts, i comença a créixer la bola de neu. Afganistan, Txetxènia, Iraq, Catxmir... la toponímia del terror entra en escena, i al seu costat la utilització de termes que abusen de la nostra ignorància sobre els conflictes i el món musulmà (el salafisme, la jihad, Tabligh e Jamaa...). Aquest abús vincula amb el terrorisme allò que convingui mentre sigui desconegut, així la cèl·lula paquistanesa detinguda el 2004 a Barcelona era terrorista per tenir relacions amb el PPP... el partit de Benazir Bhutto, no tan famós en aquell moment.

Aquestes cèl·lules desarticulades sempre planificaven realitzar grans atemptats i són enxampades, segons la versió policial, en el moment just per aturar la massacre. Ara bé, almenys pels setanta detinguts a Catalunya avui podem dir que mai s'ha trobat ni cap arma ni cap explosiu, una dada objectiva que s'entossudeix a negar aquesta flamant perillositat. Com en el cas dels banyolins de qui va comprovar-se que les armes químiques eren d'origen d'origen, en el grup del Raval d'aquest gener les armes no han aparegut ni apareixeran.

Aquest muntatge policial i mediàtic inicial, només pot mantenir-se amb la cobertura especial del tribunal especial de l'Audiència Nacional que acorda ipso facto la presó provisional dels implicats i el secret de les actuacions per terminis que poden assolir els dos anys, un context on sembla evident es fa quasi impossible l'exercici del dret de defensa. Sense poder ser presents en les declaracions inicials (dutes a terme després de llargs períodes d'incomunicació i en ocasions sota tortura), sense poder veure el contingut de l'expedient, la tasca dels advocats se centra sovint en demostrar la seva innocència (quelcom prohibit en un sistema amb mínimes garanties) i sobretot la integració social i l'arrelament dels detinguts. Ens toca fer una pedagogia que no hauria de ser necessària, explicant que els detinguts tenen família aquí, que treballen de fa anys, que s'estimen casa nostra i no tenen cap intenció que voli pels aires, que per això van deixar enrere un dia el seu país, que l'islam no és terrorisme... i que sabem perquè parlen de detencions preventives. Com a l'Iraq va dur-se a terme una guerra preventiva sota l'excusa d'unes armes químiques que tots sabien que no existien, al Raval, Saura i Pérez Rubalcaba detenen preventivament uns terroristes que saben del cert que són innocents.

Benet Salelles
*Advocat

c/ Carders, 12 - principal
08003 - Barcelona
www.planeta-rai.org

RAI RECURSOS D'ANIMACIÓ INTERCULTURAL

tel: +34 93 268 13 21
Fax: 34 93 310 13 58
rai@pangea.org

Projectes internacionals, acció comunitària i local social per desenvolupar projectes en l'àmbit juvenil. Vine i participa!!!!

aire fresc a la Barceloneta

FILFERRO

c/Sant Carles 29
Barceloneta
Tel. 932219836
filferro@hotmail.com

**obert de 10h a 0.00h
dilluns tancat**

ARC cooperativa

Consum responsable

Serveis propis per a cooperativistes: Assegurances, Diner ètic i solidari, Botiga virtual de consum responsable, Còpia compartit

Promoció del mercat social

Tamarit, 119, escala 15, entornat 2a - 08015 Barcelona
Telèfon 934 250 589 - Fax 934 250 120
web: www.arccoop.coop - www.arccoop.coop

En libertad los detenidos del 4-F

Tras el juicio sobre los hechos en Sant Pere Més Baix el 4 de febrero de 2006, Rodrigo, Àlex y Juan, tres de los nueve encausados, que llevaban dos años en prisión preventiva, quedaron en libertad. Este texto narra los cinco días que duró la vista, por parte del grupo de apoyo de los detenidos.

Primer día del juicio - 7 de enero de 2008

Declaración de los nueve acusados. Todos los chicos declararon muy tranquilos y no hubo grandes novedades, ni sorpresas. Estuvieron presentes todos los observadores: Osvaldo Puccio, Embajador de Chile en España y Marcelo Aguirre, Cónsul de Chile en Barcelona; Carlos David Arzani, Cónsul General Adjunto a cargo de Argentina en Barcelona; Francisco del Castillo del Tribunal Europeo de Derechos Humanos del Comité de la Haya; Nora Cortiñas, Madres de Plaza de Mayo Línea Fundadora; Jaime Naranjo, Presidente de la Comisión de Derechos Humanos del Senado Chileno; Jaume Asens y Laia Serra, Comissió de Defensa de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona; Iñaki Rivera y Roberto Bergalli, OSPDH (Observatorio del Sistema Penal y los DDHH de la Universidad de Barcelona); Eduard Pulido, Director de Justícia i Pau; María Julia Daroqui, Plataforma Argentina contra la Impunidad (Barcelona); Horacio Tamburini, Central de Trabajadores Argentinos (CTA); ACAT (Asociación de Cristianos por la Abolición de la Tortura); Franca Miccolis, Colegio de Abogados de Milán; Pablo Ceriani, CELS (Centro de Estudios Legales y Sociales) de Argentina. Además de la adhesión del Premio Nobel de la Paz Adolfo Pérez Esquivel y del SERPAJ (Servicio de Paz y Justicia), Argentina.

Segundo día de juicio - 8 de enero de 2008

Declaración de dos chóferes de ambulancias, dos enfermeras y un médico que fueron los primeros en atender al guardia urbano que cayó herido el 4/02/06. También se vio un vídeo aportado por la abogada de Juan. En sus declaraciones, los testigos han declarado, varias veces, no recordar detalles de aquel día. Sin embargo, todos ratificaron sus declaraciones del 06/03/06 donde dicen, entre otras cosas, que caían macetas y vidrios cuando estaban de espaldas a la casa, que solo había policía en la calle y no gente de civil y que al trasladar al guardia urbano herido otros agentes tuvieron que tapparlos "por arriba" con sus escudos de seguridad por las cosas que lanzaban desde la casa. Esto confirma, de momento, la versión mantenida por la defensa de los imputados y otorgada por el entonces alcalde Joan Clos, mediante la que se sostiene que el guardia urbano fue herido a través de un golpe de una maceta tirada desde el interior de la casa donde se hacía la fiesta, lugar al cual no llegaron a entrar ni Àlex, ni Rodrigo, ni Juan. También declaró el médico que atendió al guardia urbano y dijo que la herida que le causó la grave lesión podría haber sido producida por un golpe contra el suelo, al caer tras ser agredido con una piedra. No obstante esto no tiene demasiado peso, el presidente de la sala dijo que no se trataba de un especialista y que eso deberían decirlo los peritos forenses. Después se proyectó una serie de vídeos grabados por un vecino, y que hasta ahora no se habían aceptado como prueba documental en el proceso. En uno de los vídeos se ve y se escucha como los guardias urbanos que corrían por la calle San Pere més Baix gritan: "No vayáis para allá que están tirando cosas desde la casa okupada". En otro momento del vídeo se oye como la misma voz espeta a sus compañeros: "¡Poner los cascos, coño!".

Tercer día de juicio - 9 de enero de 2008

Declaración de once guardias urbanos y seis Mossos d'Esquadra. Ha sido un día muy tenso porque desde primera hora había muchos policías de paisano intentando entrar a la sala, insultando a los que reconocían como extranjeros con absoluta impunidad y agrediendo y empujando a familiares y amigos de los nueve acusados. En este caos, muchos observadores se quedaron afuera mientras el presidente del tribunal ordenaba cerrar la puerta dejando afuera de la sala a los cónsules de Argentina y Chile, entre otros. La declaración de todos los policías implicados fue casi exacta a su versión

Concentració davant dels jutjats

frente a la Juez de Instrucción, hace casi dos años. Los policías han vuelto a contradecirse en cuestiones fundamentales de cara a confirmar todos los detalles de lo que cuentan que supuestamente ha pasado. Los Mossos d'Esquadra confirmaron que nadie investigó nada más allá de la declaración de estos tres agentes y como limpiaron la calle (aportó algo nuevo, limpiaron la calle con agua y jabón). Otra cosa que es absolutamente ilegal es que todos los testigos hablaban entre sí, los que ya habían declarado con los que todavía tenían que hacerlo. Esto está prohibido por ley y la sala les advertía que no podían hacerlo. Sin embargo, en el mismo piso de la Audiencia, tenían una sala custodiada donde solo entraban agentes de la guardia urbana y donde estaban todos juntos, entraban y salían y comentaban las cosas que les habían preguntado.

Cuarto día de juicio - 10 de enero de 2008

Declaración de los testigos aportados por las nueve defensas y los peritos forenses, dos forenses de la fiscalía y cuatro de la defensa. En la primera parte los testigos fueron un par de vecinos que vieron cosas desde sus ventanas, un vecino que contó como se escapó gente por su terraza y por su casa. Esto confirma que desde la terraza tiraban cosas, algo que ayer han aceptado varios policías y a pesar de ello no hicieron ninguna investigación ni intentaron identificar a la gente que estaba dentro de la casa, ni buscar pruebas dentro de la casa, etcétera. También declaró una abogada que, a pesar de no haber llegado hasta la casa, contó cómo fue brutalmente golpeada junto con tres amigos cuando entraron por la calle Sant Pere més Baix con Via Laietana. La parte de los forenses fue positiva y muy contundente. Estuvieron los seis médicos juntos en la sala para poder discutir o argumentar sus informes. Comenzaron las dos defensas de la fiscalía, ratificaron su versión de que el objeto pudo ser una piedra contra la frente, pero a preguntas de la defensa

aceptaron que lo hicieron con los informes médicos y basándose en la hipótesis de las declaraciones policiales y que además nunca vieron al guardia urbano. Los cuatro médicos de las defensas coinciden en todos los aspectos importantes:

- Dejan claro que ningún informe forense comienza jamás a elaborarse con una posible tesis que indique, por ejemplo, de dónde vino el golpe sino partiendo de las lesiones que presenta el paciente.

- Quisieron ver al guardia urbano herido y se les fue denegado.

- Quisieron hacerle una prueba pericial a Rodrigo para determinar si con su textura física puede adquirir la fuerza necesaria para arrojar un elemento con tanta fuerza como para producir las lesiones que presenta el policía y también les fue denegado.

- Negaron de manera contundente la versión del único policía que dice haber visto como cayó su compañero.

- Descartaron de manera categórica la posibilidad de que las lesiones sean por un golpe delante y posterior caída para atrás y aseguraron también de forma categórica que la herida tiene que haber sido en la nuca, con un objeto pesado y muy grande y arrojado desde arriba (nunca en el mismo nivel).

Quinto y último día de juicio - 11 de enero de 2008

Última sesión del juicio oral y presentación de las conclusiones definitivas de cada una de las partes. La fiscalía y las acusaciones particulares, mantuvieron el pedido de 11 años de prisión para Rodrigo, Àlex y Juan por considerar que durante la vista se acreditó que formaron un grupo que tuvo la intención de causar daño a los urbanos y por ello debían recibir los tres la misma pena. Luego fue el turno de las defensas, que en todos los casos pidieron la absolución de sus defendidos. La defensa de Rodrigo expuso su temor por la falta de imparcialidad que tendría esta Audiencia Nº 8, considerando que durante casi dos años había rechazado de forma sistemática toda solicitud de pruebas o de testimonios que pudieran afectar la versión de la fiscalía. Solicitó la absolución basado en los informes forenses que descartan categóricamente las heridas del guardia urbano con la hipótesis de un primer golpe en la frente (ocasionado por la piedra que supuestamente arrojó Rodrigo) y caída hacia atrás. La defensa de Àlex detalló las contradicciones en las declaraciones de los tres guardias urbanos, testigos de cargo de la fiscalía, especialmente en lo referido al momento del reconocimiento de su defendido. La defensa de Juan se refirió al modo en que la jueza de instrucción cambió, el 16/05/06, la imputación realizada el 6/02/06, sin que mediara ningún hecho nuevo: pasó de atentado a la autoridad a atentado a la autoridad y lesiones graves. El único guardia urbano que acusa a Juan, basó su declaración en la ropa, especialmente en una "sudadera (buzo) verde" que resaltaba entre toda la gente vestida de negro. La abogada demostró que Juan estaba vestido con ropa azul marino según consta en las fotografías tomadas por la guardia urbana en comisaría cuando ingresó detenido.

Grupo de apoyo 4-F

El Districte tanca el diàleg amb els veïns de la Rambla del Raval

Comunicat de la Plataforma de Veïns de la Rambla del Raval

El passat 20 de febrer vàrem ser convocats, a petició nostra, a una reunió amb la regidora del districte, Itziar González. Després de les nombroses converses mantingudes al llarg de tres anys amb membres de l'ajuntament, a principis de l'any passat vam acordar un calendari d'activitats per a la Rambla del Raval que disminuïa la freqüència de les mateixes i el nivell de soroll que podien generar. Si bé semblava que l'estiu es presentava força animat, finalment el conjunt de mesures que es van prendre va mantenir el soroll dintre dels límits d'allò acceptable. Unit això al fet que el programa de les festes del Raval i de la Mercè va ser més respectuós que els anys anteriors amb la nostra qualitat de vida i que s'ha evitat sobrecarregar l'espai amb altres celebracions, darrerament ens hem sentit una mica més còmodes a casa nostra.

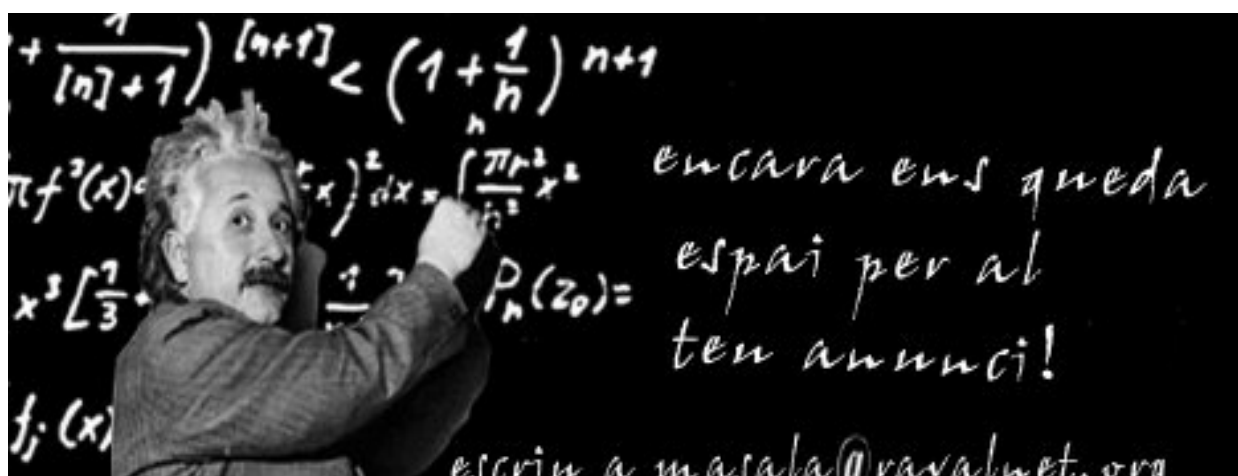
Veient que aquest any encara no havíem estat citats per noves converses, vàrem sol·licitar-ho nosaltres mateixos. La reunió va ser breu, i en ella la regidora, va limitar-se a informar-nos de la nova posició del districte: a partir d'ara no es negociarà amb els diferents grups de veïns, sinó que serà el pla d'actuació del districte (PAD) el que regirà tots els aspectes de la convivència al barri, (hem d'assenyalar, però, de la proposta de PAD no diu res sobre la contaminació acústica).

La reunió amb la regidora va ser breu i va limitar-se a informar-nos de la nova posició del districte: a partir d'ara no es negociarà amb els diferents grups de veïns, sinó que serà el pla d'actuació del districte (PAD) el que regirà tots els aspectes de la convivència al barri

D'entrada, la idea ens sembla correcta. Que els nostres governants garanteixin un nivell de soroll compatible amb la nostra salut és exactament el que pretenem. Se n'ha d'encarregar l'ajuntament perquè és la seva obligació i la seva responsabilitat.

Però del posicionament de la nova regidora ens preocupen alguns aspectes: d'una banda, no sabem exactament quan estarà vigent el PAD i qui o què garantirà els nostres drets com a veïns fins llavors, i de l'altra, dubtem que la intensitat i freqüència de soroll suportable sigui el mateix segons el criteri de la regidora que segons el nostre, i el cert és que en els darrers anys els polítics ens han donat motiu per desconfiar-ne justificadament. A més, com ja hem dit, no hem trobat cap referència al respecte a la proposta de PAD.

A part d'això ens desagrada la decisió clarament expressada de tallar la via de comunicació que existia entre nosaltres i el districte. Era una manera, constatada per les dues parts com a satisfactòria, que ells coneguessin directament l'opinió dels veïns davant les decisions que havien de prendre, i que nosaltres ens sentíssim més escoltats i tinguts en compte, i oferia una flexibilitat i dinamisme que un document escrit i tancat òbviament no podrà oferir. De la reunió en vam sortir sense cap emplaçament per futures converses, cap oferiment de telèfon o e-mail de contacte, i amb la sensació que se'ns tancava una porta. Quedem a l'espera de veure si el PAD garanteix realment els nostres drets. Tant de bo sigui així. En cas contrari ens tornarem a mobilitzar.

Espectacles i programacions de sensibilització i transformació social

Lapsus
espectacles

www.lapsusespectacles.com
info@lapsusespectacles.com
Tlf: 93.310.60.95

C/Sant Pere Mitjà, 77-79 Baixos 08003 Barcelona

L'Autoritat Portuària de Barcelona és denunciada per una part dels pescadors

La degradació del port de Barcelona i la manca d'ajudes al sector pesquer: estratègies político-urbanístiques per continuar remodelant un espai privilegiat **Text i fotos: -Masala-**

L'Hotel Vela, ubicat a l'altra banda del Moll del Relotge, es troba en plena construcció

El 22 de novembre de 2007 la Cofradia de Pescadors va firmar el conveni amb l'Autoritat Portuària de Barcelona (APB) i la Generalitat per iniciar la reforma del port pesquer de Barcelona (Masala núm. 39 gener-febrer). Aquest conveni implica una reducció de la flota pesquera per la remodelació del port, on es crearan noves instal·lacions amb atractius turístics, esportius i d'oci. Un consorci d'empreses hoteleres i de restauració s'ocuparà d'habilitar els espais de cara al turisme, reduint l'espai per la flota pesquera a la meitat. Així una remodelació com aquesta afectarà a una superfície de 130.000 m² en un entorn privilegiat, on s'anirà arraconant la vida pesquera del port. D'aquesta superfície, 42.000 m² són destinats a la construcció de l'hotel Vela que està sent construït a primera línia de mar. Aquest projecte dissenyat per l'arquitecte Jaume Bofill compta amb una inversió de 157 milions d'euros. En canvi només es van destinar 2,7 milions d'euros per indemnitzacions laborals al sector pesquer d'arts menors després de firmar el conveni.

Un altre sector pesquer que està en desacord amb el conveni firmat per la Cofradia de Pescadors, està a punt de presentar una demanda judicial contra l'APB, a la que se li demana una indemnització d'uns 50 milions d'euros per danys i perjudicis a les embarcacions que es volen quedar al port tot i la remodelació prevista.

És evident que l'administració no vol donar un cop de mà a la pesca, i més concretament als vaixells d'arrossegament. Ja en les vagues del 2005 tot i les promeses del govern central que ajudarien a reformar la flota pesquera, en el fons no es va aconseguir res i cap pescador va rebre ajudes. És lamentable que un sector primari s'abandoni i quan estigui a punt de desaparèixer se'l vulgui salvar però a un preu molt alt pels propis treballadors.

L'abandonament i posterior deteriorament de les ins-

Un altre sector pesquer demana una indemnització d'uns 50 milions d'euros a l'APB per danys i perjudicis a les embarcacions que es volen quedar al port

tal·lacions del port pesquer en els últims anys està generant noves situacions al port. Les casetes de pesca estan sent abandonades i de fa temps algunes persones amb problemes socioeconòmics s'han instal·lat en aquests espais. Està clar que l'espai portuari rep una política diferent a la resta de municipis i l'administració només intervindrà quan la degradació de l'espai justifiqui la desaparició parcial del port pesquer en mires a una renovació que produeixi beneficis com ara el turisme, l'oci i les embarcacions esportives i de luxe.

Aquest projecte compta amb una inversió de 157 milions d'euros. En canvi només es van destinar 2,7 milions per indemnitzacions laborals al sector pesquer d'arts menors, després de firmar el conveni

Aquest sector pesquer també està preocupat pels abocaments que s'estan fent pel dragatge del port, doncs el calat d'alguns vaixells container està obligant a fer més profund el port i tota la brutícia acumulada al port durant molts anys està sent llançada mar endins. Això obliga a les embarcacions a desplaçar-se més kilòmetres per buscar la pesca, doncs les zones més pròximes ja estan molt malmeses. Zones com on ara està el moll del gas ja estan totalment deteriorades, la desembocadura del Llobregat serà dragada i tots els residus seran tirats al mar, a més cal afegir els ja coneguts abocadors dos kilòmetres mar endins de la desembocadura del Besòs on s'aboquen residus d'indústries com Cros i brutícia del clavegueram de la ciutat. Tots aquets fets que podrien considerar-se delictes ecològic queden maquillats pels informes d'impacte mediambiental fets per l'administració.

Les operacions portuàries estan perjudicant el futur de la pesca i la salut del mar, doncs cal recordar que des dels anys 60 a Barcelona no s'ha parat d'abocar residus al mar.

Un noi del Casc Antic és atropellat per un cotxe dels Mossos d'Esquadra

El passat 19 de gener cap a les 12:30 del migdia, un noi veí del barri del Casc Antic va ser atropellat per un cotxe del Mossos d'Esquadra entre els carrers Metges i Sant Pere més Baix

-Masala-

Una patrulla dels Mossos d'Esquadra va rebre un avís de la policia nacional sobre el robatori d'una bicicleta. Sense saber res més els Mossos van veure per la zona un noi magrebí amb una bici i van començar a perseguir-lo a tota velocitat i amb les sirenes en marxa. Una altra patrulla que havia estat avisada de reforç, i que circulava a velocitat reduïda pel carrer Metges, en veure'l tombar cap aquest carrer des de Sant Pere més Baix, va arrencar a tota pressa i s'hi va aproximar en tromba. Diferents veïns i veïnes que van presenciar els fets, relaten que el cotxe patrulla, a pesar d'haver vist el noi, no va disminuir la velocitat, ni va frenar ni va desviar la seva trajectòria. El noi va acabar impactant amb el vehicle, va volar pels aires i va quedar ferit, sagnant estès a la vorera. El Mossos d'Esquadra van al·legar que perseguien al noi perquè havia robat la bicicleta, sense ni tan sols saber si era ell del cert l'autor del robatori i que l'atropellament va ser un accident durant la persecució. Quan el noi va quedar al terra mig inconscient cap dels agents policials es va preocupar pel seu estat físic. La seva germana, que va arribar al lloc dels fets minuts més tard, va tenir que barallar-se amb els agents per poder veure com estava el seu germà. Ella mateixa va informar a la redacció del Masala que el tracte que van rebre dels Mossos d'Esquadra va ser lamen-

table, inclús durant els primers moments no la deixaven apropar-se al seu germà que es trobava al terra. També ens ha comunicat que un dels agents que anava en el cotxe és molt conegut al barri per la seva actitud agressiva i prepotent amb els nois.

un dels agents que anava en el cotxe, és molt conegut al barri per la seva actitud agressiva i prepotent amb els nois

Cal destacar que la suposada bicicleta robada, motiu de la persecució segons els Mossos, va ser tretada del lloc ràpidament, doncs un altre cotxe de la policia autonòmica se la va emportar, fent desaparèixer una prova important per demostrar com va ser el suposat accident o atropellament, a més de donar per suposat que la bici era robada, quan en realitat la bici era del noi.

Com a conseqüència de l'atropellament, el noi va estar ingressat dos dies a l'Hospital del Mar, doncs tenia una anomalia cardíaca a més d'un fort mal de cap que encara li dura tot i que des del hospital diuen que no té res.

El dia 1 de febrer va tenir lloc el judici de faltes en el que els Mossos

d'Esquadra acusaven al noi de furt d'una bicicleta i desobediència a la autoritat, perquè segons ells el noi no es va detenir quan un dels cotxes dels Mossos va engegar les sirenes. El noi va al·legar que pensava que no l'estaven seguint a ell donat que no havia fet res mal fet, per això no es va detenir i va continuar el seu camí.

Finalment el noi va quedar absolt del judici de faltes i ha presentat una querrela criminal contra els Mossos d'Esquadra per un delictes de lesions per atropellament i una falta de danys per la bicicleta que va quedar malmesa. Tenint en compte que les lesions causades amb un vehicle tenen una pena més greu per la gravetat del perill a la integritat física que suposa, l'advocada que representa el noi, intentarà que el jutge investigui amb profunditat els fets i que es tramiti com un delictes i no com una simple falta de lesions causades per imprudència.

No és la primera vegada que els Mossos d'Esquadra queden impunes per fets com aquests. En el barri del Casc Antic molts cops els Mossos han mostrat abusos de poder cap a la gent del barri simplement per ser d'un altre país o per la seva manera de vestir. Si més no, aquest cop s'està intentant que el que va passar el 19 de gener no es torni a repetir i els Mossos responsables siguin castigats per la justícia.

Com a conseqüència de l'atropellament, el noi va estar ingressat dos dies a l'hospital del Mar

Il·lustració: Maria Rmero

B.I.
comidas, tapas y bocadillos
domingos cerrado
Frase del día Gratuita (Yo)
c/ Joaquín Costa 36 telf.93 3014763

Bar Mendizabal
sucs i batuts naturals, esmorzars, música, plats del dia, cocktails, bocates, take away, terrassa, sol i ombra
Pl. Canonge Colom Raval / Barcelona

Exposicions, sucs de fruita, batuts, pastissos, narguilé, tés exòtics
la teteria cultural clandestina
dilluns a dijous de 9 a 22
divendres i dissabtes de 10 a 24
diumenges de 11 a 22
Tel 93.3190533
Baixada de Viladecols 2 bis 08002 Bcn

Tortura i impunitat a l'Estat espanyol

El passat dia 14 de novembre Amnistia Internacional va fer públic l'informe sobre l'Estat espanyol intitulat "Sal a la ferida". En aquest informe es desgranen les obligacions contra-tes a nivell internacional pels governs espanyols i autonòmics en relació a la prevenció de la tortura i la persecució de la impunitat d'aquests tipus de delictes.

El mes de març, la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura feia públic el seu informe sobre la tortura i denunciava també l'increment de denúncies recollides arreu de l'Estat. Entre les dades més rellevants sobresortia l'escandalosa xifra de més de quatre mil denúncies en el que portem de nou segle.

Els governs de l'Estat espanyol han signat múltiples convencions, convenis, pactes, tractats, etc, relacionats amb la prohibició de la tortura. En canvi, aquest mateix estat apareix any rere any en els informes elaborats per moltes institucions internacionals per la persistència de la pràctica de la tortura. Semblaria que estem parlant de dos països diferents, però malauradament no és així.

Al llarg de l'informe trobem moltes referèn-

Els governs de l'Estat espanyol han signat múltiples tractats relacionats amb la prohibició de la tortura. En canvi apareix any rere any en els informes elaborats per moltes institucions internacionals per la persistència de la pràctica de la tortura. Semblaria que estem parlant de dos països diferents, però malauradament no és així

cies a entrevistes realitzades durant l'elaboració del treball, tant a persones que han patit tortura, com a professionals d'instàncies judicials i policials implicades. Es tracta, doncs, d'un treball que té en compte totes les parts relacionades amb el tema.

La primera impressió que un té després de la lectura del text és que aquest Estat no aprovaria en absolut una de les assignatures més importants de l'estat de dret: el dret a no ser sotmès a tortures, maltractaments o tractes denigrants

En aquest sentit, l'informe posa de manifest les mancances de l'actual sistema polític-jurídic per a eradicar la pràctica de la tortura i remarca que la impunitat que envolta aquest tipus de delictes fa que la "credibilitat de la prohibició de la tortura i d'altres formes de maltractaments es vegi qüestionada cada cop que no s'exigeix als funcionaris responsables d'aquests delictes que donin compte de les seves accions".

És significativa l'afirmació d'un mossos d'esquadra que en una entrevista amb AI recollida en l'informe apuntava que "la primera acció durant una detenció era vèncer la resistència del detingut, fer-li veure qui era qui manava, i per tant se l'havia de colpejar".

Hom podria pensar i acceptar de manera fatalista que cal acceptar l'existència de la tortura perquè no es pot fer res per a la seva eradicació. Tanmateix, en l'informe d'AI es fa una radiografia dels mecanismes existents, tant a nivell legal, com a nivell professional, que es podrien emprar, però que no s'estan aplicant de manera adequada i que són causa d'impunitat efectiva:

- Els obstacles a l'hora de presentar les denúncies amb que es troben algunes de les persones detingudes i la manca d'investiga-

cions independents, que implica que agents dels mateix cos dels funcionaris acusats siguin qui han de realitzar les investigacions corresponents.

- L'absència d'una investigació real per part de la judicatura que massa sovint aposta per un sobreseïment de la causa sense haver realitzat pràcticament cap diligència. Molts denunciants desisteixen després d'aquest primer arxiu, cosa que afavoreix la impunitat d'aquests delictes.

- La inexistència d'investigacions realitzades d'ofici per part dels jutges o els fiscals ni tan sols quan hi ha indicis que s'han infringit maltractaments. Aquest principi està recollit en la Convenció Contra la Tortura i, per tant, hauria de ser d'obligat compliment per part del govern espanyol.

- La necessitat d'elaborar informes mèdics exactes en els que quedi constància de les lesions físiques i mentals patides durant la detenció i, que aquesta exploració mèdica es faci sense la presència d'agents de la policia, tal com es recull en diferents normes internacionals. En l'informe d'AI se cita que alguns jutges entrevistats creien "que era obligatori que durant l'examen mèdic hi hagués un agent de la policia".

- La necessitat que tots els interrogatoris siguin enregistrats i els agents que hi participen siguin identificats és una demanda feta per

nombroses instàncies de defensa dels drets humans, i així ho recull l'informe.

Apunta, però, que no ha estat implementat en tots els centres de detenció i esmenta un cas recent en què els mossos d'esquadra que estaven portant un detingut a la comissaria de Les Corts, són avisat perquè parin de colpejar-lo ja que a partir d'allà hi ha càmeres instal·lades.

L'actitud dels agents de la policia implicats en maltractaments sovint és la de presentar

càrrecs contra el denunciador acusant-lo falsament de resistència a la detenció, atemptat o d'altres delictes greus. Aquesta pràctica va ser, segons l'informe, reconeguda per membres de diferents cossos policials entrevistats per AI com a forma de protecció contra les acusacions d'agressions o de detenció il·legal.

L'absència d'imparcialitat de jutges i fiscals que davant de casos de maltractaments o tortura afavoreixen els testimonis policials malgrat l'existència de proves contradictòries. D'especial preocupació és la referència a la presumpció de veracitat atorgada als policies enfront d'altres testimonis.

S'observa que "quan els jutges i fiscals es mostren contraris a investigar un cas de presumptes maltractaments policials, la fase d'investigació es desenvolupa de manera extremadament lenta", amb la consegüent dificultat que implica la laxitud en la investigació de delictes com aquest en què les empremtes físiques desapareixen majoritàriament en un període curt de temps. La importància de què les investigacions encaminades a resoldre aquests tipus de delictes siguin realitzades amb celeritat, facilitaria l'obtenció de proves i testimonis i, també, la determinació de la veracitat o no de la denúncia.

S'apunta la recomanació feta de manera reiterativa per instàncies diverses, entre altres el Comitè contra la Tortura de l'ONU i el Defensor del Pueblo espanyol, que "els agents que siguin objecte d'investigació per maltractaments siguin suspesos en l'exercici de les seves funcions mentre

durin els procediments".

Es recorden les observacions del Comitè de Drets Humans de l'ONU publicades el 1996 sobre l'Estat espanyol que "veien amb inquietud que les autoritats no sempre realitzen investigacions... i que quan hi havia culpables declarats amb condemna de privació de llibertat, sovint rebien indults...".

En diverses ocasions, l'informe fa esment a

L'actitud dels agents de la policia implicats en maltractaments sovint és la de presentar càrrecs contra el denunciador acusant-lo falsament de resistència a la detenció, atemptat o d'altres delictes greus. Aquesta pràctica va ser reconeguda per membres de diferents cossos policials entrevistats per AI

"corporativisme mal entès" que s'exerceix en l'àmbit policial i que dificulta sovint la identificació dels presumptes torturadors i maltractadors, la qual fa que hi hagi casos en què tot i haver-se pogut demostrat judicialment que hi ha hagut maltractaments, no s'han pogut processar els culpables per la manca de col·laboració dels propis companys dels denunciats.

L'informe inclou diversos testimonis de persones detingudes i torturades per diferents cossos policials que il·lustren les greus deficiències enumerades i acaba amb un seguit de recomanacions orientades a la prevenció i la investigació de la tortura a l'Estat espanyol. L'informe és sens dubte un pas important d'Amnistia Internacional que tradicionalment ha estat qüestionada per la seva poca diligència a l'hora d'implicar-se en la denúncia dels casos de tortura ocorreguts a l'Estat espanyol. És al mateix temps, oportú si tenim en compte que just ara s'està debatent la implementació del Protocol Facultatiu contra la Tortura de l'ONU, un instrument que en el pla teòric promet ser un pas endavant, però que en última instància dependrà de la voluntat política dels governs implicats.

Just en acabar aquest article arriba a l'opinió pública el testimoni de Gorka Lupiáñez. Un testimoni esfereïdor que fa pensar que encara resta molt per fer i que som encara lluny de poder donar lliçons de drets humans a ningú.

Maria Ferrer i Ramon Piqué
Associació Memòria Contra la Tortura

Extracte de les manifestacions de Gorka Lapiañez Mintegi realitzades en la presó de Soto del Real el dia 19 de desembre de 2007

A partir de lo que considero un día y medio desde la detención, me empezaron a hacer la bañera además de las cosas que ya me venían haciendo. Me ataron en un colchón de espuma, y me metieron la cabeza en agua helada.

Luego empezaron a hacerme lo que ellos llamaban "aguapark". Decían que se lo habían enseñado los israelitas. El "aguapark", consistía en que me tumbaban en un colchón, me sujetaban los pies, los brazos y la cabeza, y me echaban agua con una manguera, en la boca y en la nariz. Cuando ya no podía aguantar, tenía que respirar. En ese momento, me tiraban un balde de agua a la cara, y me ahogaba. En algún momento y en esa situación debí de arañar a alguien al

reвольverme. A partir de ese momento me ataban con "celo" en los tobillos, y en las muñecas me ponían unas protecciones y me ataban también con "celo".

Estando desnudo me obligaban a ponerme con los brazos abiertos. Me tiraban baldes de agua muy fría por encima. Como temblaba, decían que era el "ángel nervioso". Aproximadamente cuando sería el segundo día y medio, entre hacerme el "aguapark" y el "ángel nervioso", me pusieron a cuatro patas en el suelo, y trataron de meterme un palo por el culo. Como no pudieron hacerlo, me tumbaron en el suelo boca arriba, me sujetaron, me levantaron las piernas, y en esa posición me metieron el palo por el culo. En algún momento me pusieron atado en un

colchón, me sujetaban un cable en el dedo gordo del pie izquierdo, y otro en la mano derecha atado con "celo". Oía el ruido de descargas eléctricas, pero no sentía nada. La Médico me veía todos los días, pero cuando me preguntó por el trato recibido y por como estaba, no le conté nada. Tenía miedo a lo que pudiera ocurrir. Le dije que se lo diría en la Audiencia Nacional. Me mandó dormir, pero le dije que no me dejaban. Para ir ante la Médico, me ponían unas mallas y una camiseta. Me conducían ante la puerta de una habitación, me quitaban el antifaz y me miraban los ojos, al parecer porque llevaba mucho tiempo con ellos tapados. Cuando salía de la habitación, de nuevo me ponían el antifaz y me desnudaban. Me preguntaban qué había dicho a la Médico, mientras me daban porrazos.

Contra el maldecap...

Escolta
Ràdios lliures!

Ràdio Bronka
www.radiobronka.info
104.5 (Barcelona Nord, Badalona, Gramanet)
104.45 en proves (Hospitalet, Espluges...)

Ràdio Linea 4
www.radiolinea4.net
103.9 (Barcelona Nord)

Contrabanda FM
www.contrabanda.org
91.4 Barcelona

Ràdio Pica
www.radiopica.net
96.6 (de 14 a 24 h) Barcelona

La Tele, canal 52 UHF
http://www.okupemlesones.org

agenda de barri

RAI
c/carders 12 ppal

dimarts i dijous a les 21.30h rai cine
dimecres a les 21h rai poesia
divendres i dissabtes a les 21h i diumenges a
les 19h rai espectacle

ODS- Barceloneta
(Oficina en Defensa del Barri)
c/Guiter 11 Cada dimarts de 17h a 20h

Masala
c/ de la Cera 1 Bis Cada divendres de 17 a 21h

Casal Antiprohibicionista
c/dels salvadors 20

Obert de dimarts a dissabte de 20:30 a 12h
Dimecres a les 20h Jam Session
Dijous a les 21h pases de video
Divendres i dissabtes fins les 2h

PHRP 13-15
C/Magdalenes

Dimecres 20h Assemblea V de vivienda
Divendres: 20h Assemblea Desobeint Fronteres
Diumenge: 20h AssesCine: cinema+debat+pica pica

EXPOSICIÓ: FLASHOS DE PALESTINA, del 9 al 30 de març

Divendres 23 març a les 19.30h
L'activisme de les dones palestines.
Intervindran Grup Palestina, Servei Civil Internacional de Catalunya.
Presentació de l'Exposició Flaixos de Palestina, recull de fotografies del projecte "Un pont de diàleg".

Més informació: Dossier en motiu del 8 de març elaborat per Palestina Lliure a:
<http://www.nodo50.org/palestinalliuere/>
Unitat d'Alerta de l'Escola de Cultura de Pau, notícies de Palestina a: <http://www.pangea.org/unescopau/alerta/bsencillapais.php>

Servei Civil Internacional
C/ del Carme 95, baixos 2º 08001, Barcelona
TEL: +34 93 4417079 FAX: +34 93 4417018
www.sci-cat.org e-mail: sci-cat@sci-cat.org

Radio lliure i no comercial de Barcelona
91.4 fm

	DILLUNS	DIMARTS	DIMECRES	DIJOUS	DIVENDRES
14	La Pulperia				
15					
16					
17	Bona Tarda Noctàmbuls	Un món de músiques	Nicosia		Niema
18					
19			Naranja en Flor	La Trocha Imaginaria	Ziba
		Punkphilos			

Per consultar programes en direcció a: www.radio114.cat

Jornadas "La Barceloneta habla y decide" 29 y 30 de marzo de 2008

Sábado 29 de marzo
Centro Cívico de La Barceloneta (C/ Conreria, 9)
- Explicación del "Plan de los Ascensores" con la ayuda de técnicos especialistas en distintos aspectos del plan.
- Durante todo el día habrá otras actividades, para niños y mayores, y exposiciones

Domingo 30 de marzo
En la Plaza de la Repla Intercambio de información a través de "paraditas" temáticas sobre vivienda, papel de las mujeres en el barrio, el plan, sus alternativas...

Para inscribirse (no es obligatorio): acude a la c/Pescadors 49 los martes por la tarde o escriba a: pdefensabarceloneta@yahoo.es

Foto: Plataforma d'Afectats en Defensa de la Barceloneta

L'1 de Març els companys de Ràdio Contrabanda van acompanyar les paradetes informatives que cada dissabte fan els veïns/es de la Barceloneta per denunciar la violència urbanística que pateix el barri

Mostra Itinerant SANTES MESTRESSES DE CASA Del 6 al 15 de març

El desig de realitzar una mostra de les meves escultures il·luminades en aquesta data assenyada és perquè considero les mestresses dones el treball de les quals ha estat de vital importància en la societat durant anys. Per ser dona i veïna del Raval, m'agradaria ampliar el radi d'influència del projecte sortint del meu espai, Taller d'Idees Barcelona, col·laborant i ocupant alguns apartadors de locals propers, creant un recorregut per a visitar les peces. En cada espai que col·labori es col·locarà una Santa Mestressa, que quedarà exposada durant 10 dies durant el seu horari habitual. Del dijous 6 de març al dissabte 15. Cadascuna anirà acompanyada d'una referència a la resta d'obres (pòster de la sèrie) i de l'oració (declaració d'intencions del projecte). Realitzaré un flyer/pòster amb el mapa de la ruta a seguir pels espectadors per a veure la sèrie completa.

Programa previst:
5 de març (dimecres) _ muntatge obra
Exposició de dijous 6 a dissabte 15 de març (a diferents espais del Raval)
17 de març (dilluns) _ desmuntatge obra

Espais participants en la mostra:
*RAVALTRES_ Felandina 22
Santas Amas de Casa Proveedora y Electrodoméstica
*KAREN FOIX_ Felandina 49
Santa Ama de Casa Camarera
*LA COL·LECTIVA_ Lluna 6
Santa Ama de Casa Costurera
*PEPI'S PELUQUEROS_ Felandina 30
Santa Ama de Casa Limpadora
*TALLER DE IDEAS BARCELONA_ Sant Vicenç 33
Santas Amas de Casa Nodriz y Planchadora
*LA INTERIOR BODEGA_ Felandina 34
Santa Ama de Casa Lavandera

Karol Bergeret

Cicle de conferències - MARÇ 2008 MATRIARCATS Biblioteques de Barcelona

*Dijous 27 de març, 7 de la tarda
Matriarcat i societat als Balcans
Marija Djurdjevic, Doctora en Antropologia, Presidenta de la Casa de l'Est
Biblioteca Joan Miró. Parc de Joan Miró/C. Vilamarí, 61. Tel. 93.426.35.32

*Divendres 28 de març, 7 de la tarda
Antropologia de les dones: del matriarcat als maltractaments
Joan Manuel Cabezas, Doctor en Antropologia Social
Biblioteca Jaume Fuster. Pl. de Lesseps, 20-22. Tel. 93.368.45.64

Per a més informació: 93.316.10.00
www.bcn.cat/biblioteques

tel: 93 319 21 24
semoleres 1, baixos (junto mercat de sta.caterina)
TRABAJOS SOBRE DISEÑO
rejas, puertas, colocación de cerradura, soldadura eléctrica

TRABAJOS EN HIERRO
Julian Rezola

TEATRE, DANSA, PERFORMANCE, ART VISUAL, CIRC, DOCUMENTALS
CENTRE DE PRODUCCIÓ DE NOVES TENDÈNCIES ARTÍSTIQUES
L'ANTIC TEATRE L'ESPAI DE CREACIÓ
c/Verdaguer i Callis 12
08003 Barcelona
Tel: 93 3152354
Fax: 93 5132474
lanticteatre@lanticteatre.com
www.lanticteatre.com
ADRIANTIC- Sala d'Assaig de l'Antic Teatre
C/Via Trajana 11-13 Sant Adrià de Besòs

Una nova llibreria de ciències socials
un nou espai obert per a debats i altres activitats

ESPAI Icaria
Arc de Sant Cristòfol, 11-23, 08003 Barcelona (Forat de la Vergonya)
www.icariaeditorial.com

www.icariallibreria.com

Una lectura crítica del Pacte Nacional per l'Habitatge

i dels seus anomenats reptes [II Part]

L'única nota discordant a l'hora de la firma del Pacte era l'absència de l'oposició parlamentària perquè els autors del Pacte no havien tret una mesura l'aplicació de la qual, en casos extrems, podria comportar l'expropiació temporal de l'usdefruit d'un habitatge buit i la seva conversió en un pis de lloguer social durant 5 anys. Aquesta Llei finalment es va aprovar el 19 de desembre després d'una nova rebaixada del contingut del polèmic article que a la pràctica l'ha convertit en paper mullat. El "compromís" del Pacte consisteix en "mobilitzar" un total de 62.000 habitatges del parc desocupat durant els propers deu anys, dels quals 22.000 en quatre anys. Com estem parlant de coses velles de provada falta d'eficàcia val la pena senyalar en aquest context que tampoc els firmants del Pacte Nacional es coneixen des d'ahir, ja que tots (exceptuant Justícia i Pau i Càritas) comparteixen taula des de l'últim govern de CIU on van formar el Consell Assessor de l'Habitatge de Catalunya, constituït en 2002. Si a més a més tenim en compte l'esperit i la materialitat de les mesures restants del Pacte, la no firma per part del CIU i del PP no és més que un gest de simulacre d'oposició. Perquè amb la resta de les mesures hi estan completament d'acord.

Segon dades oficials que acostumen a ser bastant per sota de la realitat, el preu mitjà de lloguer a l'Àrea Metropolitana de Barcelona ha augmentat de 355 en 1999 a 950 en la tardor de 2007 (un 268 %)

Els ajuts al pagament de lloguer
Els ajuts al pagament del lloguer que promet el Pacte arriben als 738 milions d'euros. Per fer-nos una idea, per finançar la construcció dels nous habitatges protegits de lloguer promesos durant els propers 10 anys preveuen una despesa de 821 milions de € (pels de venda preveuen gastar 1.231 €, no diuen, en canvi, què preveuen ingressar). Amb els ajuts persegueixen bàsicament tres objectius. A) Presentar-se a la societat en general i als llogaters en concret com a benefactors de la gent que no pot pagar els lloguers desorbitats. Si això estigues acompanyat d'un establiment de límits de lloguers encara es podria considerar un pas. En no ser el cas, acabarà convertint-se en el contrari del que promet. Els mateixos economistes -

de diversa orientació ideològica- ja van denunciar en el moment del anunci d'aquesta subvenció per part de la ministra Chacón que era una mesura purament inflacionista. I ho van confirmar les associacions de propietaris anunciant que pujarien els lloguers. B) Oferir una vàlvula d'escapatòria cap al lloguer a un mercat immobiliari les vendes del qual estan baixant en picat. El Pacte - al igual que les promeses electorals de tots els partits - acompanya aquest objectiu amb promeses de baixes fiscals pels propietaris que lloguin un pis, com si llogar un piset per 1.000 euros fos una obra de beneficència.

C) Treure pressió al mercat immobiliari de compra-venda i contribuir d'aquesta forma a que els preus dels habitatges no caiguin en picat. Segons dades oficials que acostumen a ser bastant per sota de la realitat, el preu mitjà de lloguer a l'Àrea Metropolitana de Barcelona ha augmentat de 355 € en 1999 a 950 € en la tardor de 2007 (un 268 %). No cal massa imaginació per preveure les evolucions futures. Només cal entrar a algun dels xiringuitos immobiliaris que encara no han tancat i que cada dia tenen més anuncis d'habitatges de lloguer. Parafraçant el sociòleg francès Jean Pierre Garnier és pot afirmar que el Pacte, al igual que la política d'habitatge en la seva totalitat, no aspira a resoldre el problema de l'habitatge sinó únicament regular la seva resolució.

El Repte de la rehabilitació

El segon repte, també el segon en quant als pressupostos, promet una dotació de 1.499 milions de € per a la rehabilitació d'habitatges i a augmentar la seva "eficiència energètica", fons que cauran sobre la instal·lació d'ascensors. No sabem si de sobte ha crescut la demanda d'ascensors. Tampoc entenem bé quina relació manté la instal·lació massiva d'ascensors amb la millora de l'eficiència energètica. Sigui com sigui, també aquest Repte conté algunes trampes. A l'hora de prometre subven-

cions, no diferencia entre una petita comunitat de propietaris i una immobiliària que es dedica a la compra-venda de finques i la seva conversió en habitatges de luxe. No sabem si els reglaments corresponents estableixen mecanismes de control estrictes per evitar que aquestes puguin continuar "xupant" subvencions públiques. Si no fos el cas, suposaria una transferència important de diners públics cap als beneficis privats ja que els habitatges sortits d'aquestes rehabilitacions es pagaran cars. Per si amb això, no n'hi hagués prou, tampoc es preveu cap mecanisme de protecció envers els llogaters d'un edifici objecte de rehabilitació pagats amb aquests fons. A més a més, aquest apartat posa un accent especial en les parts "degradades" de barris de Catalunya. A Barcelona ja tenim prou experiències que passa quan l'Administració detecta un barri "degradat" sobre tot quan es troba al Casc Antic d'un nucli urbà. Aquestes intervencions s'han resolt amb l'equació: rehabilitació = desplaçament i expulsió dels veïns més pobres.

Els Reptes restants

Els tres "Reptes" restants es componen principalment de mesures de beneficència adreçades a franges de població que, a causa de l'especulació immobiliària i urbanística, poden perdre la seva casa en qualsevol moment. Significativament, la Generalitat assumeix tots els compromisos d'actuació promesos en aquests reptes que disposen d'uns pressupostos que en el seu conjunt no arriben ni a la tercera part que el que es preveu per a la mobilització del sòl i la construcció d'"HPOs". Es tracta de mesures d'emergència assistencial com per exemple, ajuts als pagaments de lloguer per a gent gran o ajuts al pagament de lloguer per a gent a punt de ser desnonada. Conjuntament, hi ha algunes promeses d'actuació contra el mobbing i altres per combatre la sobreocupació.

També en aquest apartat es promet la construcció d'habitatges socials. La partida principal d'aquest tipus d'habitatges és la construcció d'ha-

A l'hora de prometre subvencions, no diferencia entre una petita comunitat de propietaris i una immobiliària que es dedica a la compra-venda de finques i la seva conversió en habitatges de luxe

bitatges tutelats per a gent gran. La construcció d'aquest tipus d'habitatges, en canvi, va més enllà de la mera funció de beneficència perquè els seus adreçats són principalment gent gran amb contractes de lloguer de renda antiga. A més a més es tracta majoritàriament de gent que viu als cascs antics dels centres urbans i algunes experiències mostren que la construcció d'aquest tipus d'habitatges no serveix tant a la gent gran com al mercat immobiliari. Es recol·loca a pisos tutelats a llogaters de renda antiga que en cas contrari podien haver impedit durant anys la iniciació de projectes lucratius. Tot plegat, fa preveure que les promeses fetes en aquest apartat quedaran finalment relegades al territori dels bons desigs.

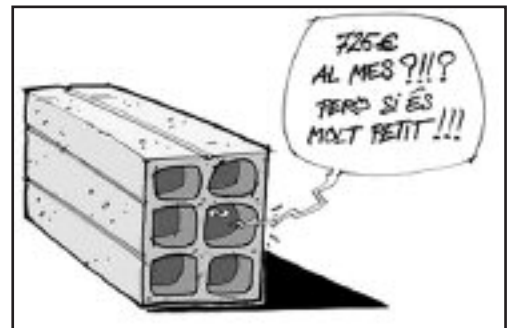
Els tímids intents de posar fre a alguns aspectes de la violència immobiliària i urbanística

Al llarg del text del Pacte surten algunes mesures que expressen "bones intencions" per posar fre a determinats excessos de l'especulació immobiliària. Entre les escasses mesures d'aquesta mena hi trobem "compromisos" com aquest: "la Generalitat i els Ajuntaments es comprometen a mobilitzar el seu patrimoni en desús i destinar-lo a habitatges de lloguer i de venda adreçats a les llars amb ingressos més baixos." Segons una notícia publicada en febrer de 2007, Adigsa té 1.434 habitatges buits. En canvi, no hi ha dades sobre els pisos buits que té, per exemple, l'Ajuntament de Barcelona i els seus ens públics-privats com Focivesa.

També l'exercici del dret de temps i retracte (és a dir el dret de compra preferent que l'Administració podria exercir, per exemple, en casos de finques on s'estan donant pràctiques d'assetjament immobiliari) figura entre aquestes mesures. El que no figura és un pressupost per a aquesta mesura ni una estimació aproximada sobre les seves necessitats financeres. Entre les seves 180 mesures, el Pacte fins i tot inclou el compromís a "estudiar la promoció d'Habitatge social sota nous models de gestió, participació i règim de tinença, com les cooperatives d'Habitatges en règim de cessió d'ús".

Vista la minsa presència d'aquesta mena de mesures, la seva greu falta de rigor i l'absència total i absoluta de mecanismes de control i penalització de violació d'aquests i altres acords, sembla bastant clar que bàsicament es tracta de gestos per camuflar les concessions al món

immobiliari i financer. Al mateix temps són elements necessaris per poder incloure algunes entitats de l'anomenada "societat civil" a la

firma d'aquest artefacte, com per exemple la FavB, Justícia i Pau, el CNJC, Caritas i sindicats com CCOO, UGT i USOC. Poc importa en aquest context que alguns firmants "benintencionats" segurament posaran el crit al cel quan vegin què queda d'aquestes sobralles després d'uns quants anys. O pot ser no, a jutjar pel púdic silenci que han guardat en haver-se desfet del lloguer forçós. També en aquest sentit el Pacte Nacional per l'Habitatge resulta ser una gegantesca operació propagandística per mantenir viva la il·lusió que es pot fer efectiu el dret a l'habitatge i, per extensió, a la ciutat, sense atacar el mercat. Donat que les mesures del Pacte no tindran els efectes promesos també els seus efectes propagandístics tindran els dies comptats.

Taller contra la Violència Immobiliària i Urbanística

LLIBRERIA RODÉS

Compra i Venda de Llibres Antics i Revistes, Gravats i Postals
carrer dels Banys Nous, 8. 08002 Barcelona. Tel: 93. 3181389

Joaquín Costa, 33 - 08001 BCN

monverd

Cooperativa autogestionària
Importadora i distribuïdora de productes ecològics
Des del 1992, defensant la cultura ecològica
i el consum responsable

C/ Àvila 71-75, Àtic
08005 Barcelona

atencioclient@monverd.net
www.monverd.net

... que 30 anys, reivindicant el dret a l'avortament, no són res

Masala

2008, any d'eleccions, ha començat per al moviment feminista amb un cop directe que sembla que l'ha fet despertar d'anys de plàcid ensopiment. L'any va començar amb la detenció de professionals de les clíniques acreditades per fer avortaments i amb un seguit de judicis contra les dones que els van practicar, que es succeïen de manera simultània a Madrid i Barcelona, tot això enmig d'una enèrgica campanya política de la dreta i l'Església en favor de la família tradicional i contra l'avortament. Aquesta campanya antiavortament ha agafat a les feministes per sorpresa, això no vol dir que les dones hagin estat adormides, durant tots aquest anys han estat molt ocupades engegant diferents campanyes de denúncia i informació, però el dret a l'avortament sí que havia passat a ser un dels temes que es queden al fons del calaix, quasi oblidats. Aquest escenari el podem veure reflectit a l'article de Rosa Montero publicat a *El País* el 15 de gener de 2008, on fa aquestes declaracions: "Pensé, tal vez muchos pensamos, que esa guerra estaba ganada. Que no habría que volver a pelear desde tan bajo por conquistas tan básicas. Y quise creer que las primeras acciones contra las clínicas podían ser razonables, simple consecuencia de una mala praxis. Pero me equivoqué". La llei de l'avortament, de 1985, va ser presentada pel Partit Socialista com un triomf del moviment de dones, encara que no cobria les demandes de les feministes que tant l'havien reivindicat durant la transició. Però el que sí va aconseguir va ser crear un còmode llit per aquesta problemàtica que s'ha passat adormida totes aquestes dècades, i que ara torna a totes les agendes de la pitjor manera. A totes no, sembla que el govern, a punt de celebrar unes eleccions, no té ganes d'obrir un debat com aquest, que pot crear-li tantes enemistats, per molt feminista que es presenti públicament.

Aquests 30 anys de democràcia

Les dones que van participar en les campanyes de finals dels 70 principis dels 80 pel dret a l'avortament s'hi tornen a mobilitzar 30 anys després amb les mateixes exigències. I ho fan amb cares d'incrèdula davant el que està passant i amb la sensació que els drets no es regalen, que s'ha de lluitar per aconseguir-los i també per conservar-los. I miren les dones més joves del moviment i els adverteixen: ara us toca a vosaltres. Les feministes de la transició, juntament amb altres reivindicacions, demanaven el dret a l'avortament lliure i gratuït, i van engegar, com ara, campanyes contra els judicis contra dones que havien practicat l'avortament. En aquell moment es va demanar l'amnistia per aquestes dones i es va començar a parlar de la relació sexe/reproducció i del dret de les dones a decidir sobre el seu cos. Al punt 10 de les conclusions de les Primeres Jornades Catalanes de la Dona,

realitzades el 1976, es demanava: "Dret a la lliure disposició del propi cos i com a mitjà principal per aconseguir-ho: - Educació sexual. - Anticonceptius per a homes i dones a càrrec de la Seguretat Social. - Legalització de l'avortament i inclusió en la Seguretat Social." Finalment, el que el govern socialista va apro-

Foto: Pilar Aymerich. Arxiu Xarxa Feminista
Manifestació a Barcelona pel dret a l'avortament a finals del 70

var va ser la llei basada en els tres supòsits pels quals es despenalitzava l'avortament: - Que l'embaràs hagi estat conseqüència d'una violació. - Que hi hagi problemes greus del fet. - Que es donin problemes per a la salut de la mare.

En tots tres supòsits la dona necessita un aval d'un metge o una denúncia policial per poder exercir el seu dret a l'avortament. Amb aquesta llei es van haver de conformar les dones, i així es va tancar un debat que no va ser tractat a fons per-

què era, i encara continua sent-ho, un debat incòmode per molts sectors de la societat, des dels polítics, l'església i a dins de les famílies. Tot això és el que van heretar les dones joves que van créixer durant els 80 i els 90: la llei, les reivindicacions feministes, el tabú i la por lligades a l'avortament i la desídia per parlar d'aquest tema. Tot i així, la realitat va aconseguir que es creessin xarxes sanitàries a les que les dones podien acudir sense sentir-se estigmatitzades i es va aconseguir normalitzar una mica aquesta situació. De sobta es va passar de parlar de les veïnes que se n'anaven una setmana a Londres a compar-tir informació sobre els llocs on s'atenia millor a les dones. En aquests centres sanitaris es permetia avortar si la dona feia veure (a vegades només era signar una paper, en altres casos s'havia de fer una mica de teatre) que la seva salut física i psicològica corria perill, i les dones es van acostumar a declarar-se desequilibrades per un temps. A poc a poc, es van anar adaptant a les esclatxes que deixava la llei per practicar els avortaments. Aquestes

situacions es donaven tant a la xarxa de la salut pública, com a la privada, la qual, finalment, és la que ha tret més profit de la situació creada per la llei de l'avortament. Segons dades de CAPS, a Catalunya al 2003 el 96,6% dels avortaments es van fer en clíniques privades.

Però ara, sembla que s'ha demostrat en la pràctica que la llei de 1985, que ens permetia actuar d'alguna manera, és tan ambigua que també dona ales als que vulguin fer campanya i actuar en contra de l'avortament. Com diu Vicen Lagunda, al seu article *20 anys de la despenalització de l'avortament* publicat a *La Revista de Ca la Dona* 49: "Avui dia la llei [...] no garanteix la interrupció d'un embaràs no desitjat i afegeix moltes ambigüitats en la posterior normativa sobre l'objecció de consciència. No dona resposta a la demanda de les dones que s'acullen als tràmits legals i segueix possibilitant processaments i judicis a dones que avorten o a persones que fan avortaments. [...] Tenim enfront la doble moral, la hipocresia social, i l'avortament es despenalitzava sempre que no es noti gaire". Perquè, de fet, l'avortament continua sent un crim, està tipificat al Codi Penal juntament amb altres tipus de delictes com la violació o les agressions. La llei que tenim no és una llei de dret, no atorga a les dones un poder per actuar, és una llei que deixa de considerar delictes l'avortament en certs casos, que diu a les dones "si ho fas així no tindràs problemes amb la justícia".

La llei que tenim no és una llei de dret, no atorga a les dones un poder per actuar, és una llei que deixa de considerar delictes l'avortament en certs casos, que diu a les dones "si ho fas així no tindràs problemes amb la justícia".

Campanya 2008 pel dret a l'avortament

Ara que han esclatat aquests casos, les dones joves i les dels 70 es miren a la cara i s'adonen que ha hagut potser una mica d'adaptació i que durant aquest temps no s'ha fet gaire cosa per intentar millorar aquesta llei. Reneixen així els debats sobre l'avortament i les velles reivindicacions continuen sent igual de vàlides ara que als 70: avortament lliure i gratuït. Nosaltres parim, nosaltres decidim. Front a la situació donada aquest any, s'ha creat la Campanya pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït que, com a primera mesura, ha recopilat més de mil autoinculpacions de dones i homes que han declarat haver practicat avortaments i haver acompanyat a les seves parelles a fer-ho, i que es van presentar als jutjats de Barcelona el passat 28 de febrer. El manifest d'aquesta campanya demana: - Que l'avortament surti immediatament del Codi Penal. - Que es canviï la llei per una que reconegui el dret de les dones a decidir sobre el propi cos i la pròpia vida. - Que l'avortament sigui una prestació sanità-

ria normalitzada dins la sanitat pública, garantint que es pugui practicar i regulant l'objecció de consciència a cada centre públic. Recordem que a Catalunya, a diferència d'altres comunitats autònomes, només es financen (i parcialment) un 20% dels avortaments amb diner públic, a banda del 3% que es fan directament a la pública. - Com a acció pal·liativa, demanem que els governs estatal i català, mentre no es modifiqui la llei, garanteixin que les dones puguin exercir els seus drets i que les professionals puguin exercir la seva professió, sense intimidacions ni difamacions que obstaculitzin i criminalitzin la lliure pràctica d'aquest dret. - Que es garanteixin els drets sexuals i reproductius de les dones. - Que hi hagi informació sexual i afectiva a tots els nivells d'ensenyament per a noies i nois. - Que diferents mètodes anticonceptius siguin gratuïts i de fàcil accés. Aquesta campanya està sent acompanyada amb multitud d'actes i xerrades per tot el país, on es torna a parlar de la llei i de les seves possibles millores. En concret s'ha rescatat la proposta d'una llei d'avortament de terminis, i no de supòsits com la que tenim ara. Una llei de terminis quedaria redactada més o menys de la següent manera: La dona pot interrompre el seu embaràs, dins del termini d'X setmanes, quan així ho desitgi. No cal afegir, o potser sí, que avortar no és una acció molt desitja-

da per cap dona. Mentre que la que tenim ara, i les diferents propostes de canvis del diferents partits polítics, més o menys venen a dir que la dona pot avortar si demostra, mitjançant proves que han de jutjar uns tercers, que l'embaràs és perillós per a ella o el futur bebé. Això perquè la societat sembla no estar preparada perquè les dones puguin decidir autònomament sobre el seu cos. Així doncs, arribem al mes de març, amb la manifestació del 8 de març més crispada dels últims anys degut a tota aquesta situació i que, a més, a molts llocs no ha aconseguit permís per desenvolupar-se per coincidir amb el dia de reflexió de les eleccions del 9 de març. Les feministes més que mai senten que tenen motius per sortir al carrer, i això promet.

Cartell de la manifestació del 8 de març de 2008

FARMÀCIA
GENIS DE ARANA
Carretes, 35 - 08001 Barcelona
T. 93 442 50 96 / 93 441 71 84

embotits · formatges · entrepans · amanides · copes · cafès
i al migdia: "platillu" del dia

LUPARA
Pl. Santa Caterina, nº 2
93.310.50.19
vine i et convidem a un suplot!

Clínica Veterinària El Be Negre

telf. 93.441.68.98
Mòbil 689 49 12 04
c/ Lleialtat, 2
08001 Barcelona

Horari
Dilluns a Divendres de 12 a 2 i de 5 a 8.
Dissabtes de 1 a 2.

¿Kenia tribal o periodismo trivial?

Dídac P. Lagarriga / www.oozebap.org

El periodista X de la televisión nacional, de la radio de máxima audiencia o del periódico líder en ventas, abre el código deontológico de su trabajo, la «Declaración de principios de la profesión periodística en Catalunya», y lee algunos de los criterios a seguir: «Observar siempre una clara distinción entre los hechos y las opiniones o interpretaciones, evitando toda confusión o distorsión deliberada. Difundir únicamente informaciones fundamentadas, evitando en todo caso las afirmaciones imprecisas y sin base suficiente que puedan lesionar o menospreciar la dignidad de las personas. Actuar con especial responsabilidad y rigor en el caso de informaciones u opiniones con contenidos que puedan suscitar discriminaciones por razones de sexo, raza, creencias...». Acto seguido, el periodista X se dispone a hablar de las masacres postelectorales que azotan Kenia desde finales de diciembre del 2007. Su titular: «Guerra tribal en Kenia». Pregunta para todos los periodistas que utilizan constantemente el término «tribal» para referirse a los episodios de violencia en África: ¿Qué no entendieron de su código deontológico? Más del 63% de la población urbana de Kenia no tiene acceso al agua potable. Dos tercios de los habitantes de Nairobi ocupan sólo el 8% de la ciudad, viviendo en barrios de chabolas. ¿Dónde está la tribu? Es más, ¿qué se entiende por "tribu"? Hace una década, la organización Africa Action intentó responder a la pregunta: «Los zulúes de Sudáfrica, cuyo nombre e identidad se forjaron mediante la creación de un poderoso estado hace menos de dos siglos, y que son muchos más que los canadienses francófonos, son calificados de tribu. El término se aplica a los pastores maasai y a los granjeros kikuyu de Kenia, y a miembros de estos grupos en las ciudades y pueblos cuando se trasladan a vivir. La tribu define a los millones de yorubas en Nigeria y Benín, que comparten idioma pero con una historia de más de 800 años de ciudades-estado múltiples, frecuentemente enfrentadas y con diversidad religiosa incluso dentro de las amplias familias [...]. Si por tribu entendemos a un grupo social que comparte un mismo territorio, idioma, unidad política, tradición religiosa, sistema económico y prácticas culturales, este tipo de grupo prácticamente no lo encontraremos en el mundo real. Estas características nunca se corresponden entre sí, ni actualmente ni en el pasado. El concepto de tribu niega la historia y el cambio y promueve el mito del africano primitivo. [...] En Occidente, tribal se asocia a primitivismo salvaje. [...] El problema de fondo es que este término distorsiona la realidad y refleja la pereza intelectual de quien lo emplea.» (1)

La trivialidad mediática no es, ni mucho menos, propiedad de ningún territorio. Las agencias o las mayores cadenas y periódicos estadounidenses, por ejemplo *The New York Times*, no han cesado de tildar la violencia en Kenia de «tribal». El periodismo local lo ha traducido y digerido (¿por inercia?) hasta llegar a nuestras casas. Sin embargo, la Kenya National Commission on Human Rights (KNCHR), la Kenyans for Peace through Truth and Justice (coalición de más de 50 asociaciones por los derechos humanos) o varios análisis (como por ejemplo «El drama de la lucha popular por la democracia en Kenia», de Horace Campbell, publicado en oozebap.org/text), están de acuerdo en que, si bien hay personas y organizaciones que promueven la xenofobia por sus intereses partidistas, las raíces se encuentran en la gran desigualdad económica del país. Como escribe Campbell: «Los que condenan la violencia postelectoral no condenan el terrorismo económico en el país. Es imprescindible romper con los idearios occidentales que promueven el capitalismo como democracia y el genocidio como progreso». Por su parte, Oduor Ong'wen, en su artículo «Class and kinship in Kenya's killing fields», concluye: «El odio étnico es una droga que la clase dominante administra a sus víctimas para entorpecerles la visión. Es escapista. No he visto a ningún kikuyu residente en el selecto barrio de Karen (Nairobi) amenazar con machetes a sus vecinos luo o kalenjin, ni que se disparen entre ellos, aunque la mayoría tengan pistolas. No obstante, en las periferias informales los vecinos se vuelven unos contra otros. ¿Por qué? Porque creen, equivocadamente por supuesto, que sus vecinos se benefician de la escasa distribución de recursos y, puesto que no pueden llegar a los culpables, ajustan cuentas con sus subordinados.» (2).

Al periodista X le queda una alternativa en el artículo 3 del Código: «Rectificar con diligencia y con apropiado tratamiento a la circunstancia y a las informaciones que se hayan demostrado falsas y que, por ese motivo, resulten perjudiciales para los derechos o intereses legítimos de las personas y/o organismos afectados.»

(1). «Talking about "Tribe". Moving from Stereotypes to Analysis», www.africaaction.org/bp/ethall.htm

(2). Pambazuka News nº. 344, 12 febrero 2008, www.pambazuka.org

Frau violència i negociacions a Kenia

Josep Mª Royo, investigador de l'Escola de Cultura de Pau

La pressió internacional i els esforços diplomàtics realitzats per l'ex-Secretari General de l'ONU, Kofi Annan, durant les darreres setmanes a Kenya estan aconseguint promoure el consens al voltant dels punts bàsics d'un preacord entre el president, Mwai Kibaki, i el líder opositor, Raila Odinga. Aquest preacord pot establir les bases per posar fi a la violència que pateix el país des de l'anunci dels polèmics resultats de les eleccions legislatives i presidencials del 27 de desembre de 2007, que ja han causat més de 1.000 víctimes mortals i el desplaçament forçat d'unes 300.000 persones. Aquests resultats van renovar el mandat del president i no han estat acceptats per l'oposició ni aprovats pels observadors internacionals, a causa del frau i les diverses irregularitats comeses. El suport de l'església, dels sectors econòmics del país i de la comunitat internacional han contribuït a la consecució d'aquests preacords. Fins i tot l'administració Bush està intentant posar el seu gra de sorra i ha enviat a la secretària d'Estat Condoleezza Rice a recolzar la mediació de Kofi Annan. Aquesta intervenció de Bush només té l'objectiu de millorar la seva imatge bel·licista en l'ocàs del seu mandat, plagat de fracassos en l'àmbit intern i internacional.

Durant les pròximes setmanes les parts hauran d'assolir nous compromisos reals sobre com implementar els quatre punts bàsics que conformen l'agenda del pla de pau: posar fi a la situació de violència, atallar la situació humanitària derivada dels esdeveniments, resoldre la crisi política i, finalment, afrontar les injustícies històriques i les disputes per la propietat de la terra. De moment, les parts ja han acordat diverses accions per posar fi a la violència, que inclouen la desmobilització de les milícies i el control dels discursos provocadors que incitaven l'odi entre els dos sectors, encara que s'ha de veure encara la implementació d'aquestes mesures. En aquest sentit, Kofi Annan ha proposat l'establiment d'una comissió de veritat i reconciliació. Pel que fa a la crisi política, les parts també han aproximat postures acordant la creació d'un panell independent que s'encarregarà d'investigar els esdeveniments que van tenir lloc durant els comicis, i també han assolit un preacord sobre una reforma de la Constitució, del tribunal electoral, de la policia i del Parlament. Aquesta comissió independent estarà formada per personalitats kenyanes i estrangeres, començarà a treballar com a molt tard el proper 15 de març i disposarà entre tres i sis mesos per determinar si es van produir irregularitats. No obstant això, les dues parts encara estan molt allunyades pel que fa a la crisi política i la recerca d'una solució que podria orientar-se cap a un repartiment del poder polític i la formació d'un govern d'unitat, encara que es debat també entorn la creació de la figura d'un primer ministre. Annan ha destacat que les parts han de formar una àmplia coalició per acordar la reforma electoral i constitucional. Al país han continuat els enfrontaments i els actes de violència, la qual cosa posa de manifest les dificultats existents per controlar la situació, i potser també la

manca de voluntat per fer-ho. Els quatre punts bàsics que conformen l'agenda del pla de pau: posar fi a la situació de violència, atallar la situació humanitària derivada dels esdeveniments, resoldre la crisi política i, finalment, afrontar les injustícies històriques i les disputes per la propietat de la terra

manca de voluntat per fer-ho.

En les arrels de la situació actual convergeixen diverses qüestions. La política i l'economia de Kenya han estat dominades des de la seva independència el 1963 pel partit Kenya African National Union (KANU), controlat per la comunitat més nombrosa del país, els kikuyus (o gikuyus), en detriment de la resta. El KANU fou encapçalat pel líder de la independència, Jomo Kenyatta, que passà d'un nacionalisme radical a una política més burgesa i clientelar de promoció de les elits dels kikuyus (22% de la població), els embus i els merus (aquestes dos darreres amb menys del 5% de la població). A la seva mort l'any 1978, el poder polític i la riquesa del país es concentraven en una aliança que agrupava les tres comunitats. Cal recordar que el país està format per 48 comunitats, tot i que tres de les quals – kikuyu, luo i luhyia – representen el 65% de la població, per la qual cosa els acords de poder s'han hagut d'anar configurant, en major o menor mesura, en equilibris i marginacions entre aquests grups. La pujada al poder de l'autoritari i cleptòcrata Daniel Arap Moi el 1978, provinent de la minoria kalenjin (12%), significà la marginació progressiva del poder de les elits tradicionals kikuyus en favor de la seva pròpia minoria, i el 2002 les elits kikuyus van buscar el recolzament de la resta de l'oposició política per recuperar-lo. Arap Moi intentà mantenir les regnes del poder al situar com a candidat successor a un polític titella de la comunitat kikuyu, Uhuru Kenyatta (fill de Jomo Kenyatta), però una àmplia coalició liderada per Kibaki, amb el suport de Raila Odinga, va aconseguir la victòria amb la promesa d'una transformació política i democràtica, d'acabar amb la corrupció i de redistribuir la riquesa, en un país eminentment pobre, agrícola i que basa el seu creixement en el turisme.

Tanmateix, el creixement econòmic experimentat durant aquests cinc anys no ha suposat una millora en les condicions de vida de la majoria de la població (amb altes taxes de desocupació que assoleixen entre el 40 i el 50% de la població activa) i sí en canvi la de les elits econòmiques del país: Les desigualtats socials s'han incrementat, i la corrupció ha assolit nivells similars als de l'època del Daniel Arap Moi, en haver-se descobert diversos escàndols financers. A més, la situació de seguretat s'ha deteriorat durant aquests anys al país, i s'ha posat de manifest de tres formes diferents: en primer lloc, s'ha

desencadenat una onada de criminalitat a les zones urbanes. En segon lloc, han proliferat disputes de caràcter intercomunitari entre antics i nous pobladors per la propietat i l'ús de la terra, principalment als districtes del Mont Elgon (on han mort al voltant de 180 persones des de desembre de 2006) i de Kisii, al sud-oest, així com als districtes de Samburu (nord) i Laikipia (centre), on diversos enfrontaments, conseqüència del saqueig de ramats, provocaren el desplaçament de milers de persones i unes 50 víctimes mortals. Aquestes disputes sovint són instigades políticament en període electoral, afegint-se a la instrumentalització de les diferències ètniques amb objectius polítics. En tercer lloc, es va posar en marxa l'operació policial contra la secta Mungiki, que ha causat la mort d'unes 120 persones entre maig i novembre de l'any 2007. En aquest sentit, un estudi realitzat per una organització local va denunciar que la policia hauria provocat la mort de més de 8.000 persones com a conseqüència de tortures i execucions extrajudicials contra persones sospitoses de pertànyer a aquesta secta. Aquesta repressió va venir acompanyada de la desaparició d'unes 4.000 persones des de l'any 2002, quan fou il·legalitzada (la secta Mungiki va recolzar al candidat Uhuru Kenyatta a les eleccions de l'any 2002), fins l'agost de 2007. Aquesta secta d'arrels tradicionals, inspirada en la rebel·lió Mau Mau dels anys cinquanta contra l'imperi britànic, actualment engloba un món de criminalitat i disposa d'una àmplia xarxa d'extorsió a canvi de la protecció de les rutes dels matatu (taxis col·lectius) i connexions als diferents àmbits polítics del país.

En conseqüència, s'ha anat configurant un clima de frustració que ha facilitat que Raila Odinga, de l'ètnia luo, candidat del Moviment Democràtic Taronja (ODM, en anglès) capitalitzi tot aquest descontent, ja que s'han concentrat un conjunt de greuges i motivacions. Ètniques, per l'acaparació dels kikuyus del poder en detriment de la resta. Polítiques, per l'incompliment de

23 robadors
vins i copes
obert/open - DIMARTS-DIUMENGE
DIMECRES - JAM SESSION 8H./11H
DIJOUS - DISSABTE- DI'S
DIUMENGE- PROJECCIONS

23 ROBADORES
C/ROBADOR 23
METRO-LICEU

IV Trobada Internacional de Teatre i Educació

Augusto Boal, Julian Boal, Gladysone Pereira, Barbara Santos, Adhemar Bianchi, Orlando Cajamarca, entre altres.

Inscripcions a partir del 16 de març!!

Forn de teatre Pa' tothom

Tel: 93.442.92.82 pa_tothom@yahoo.es
www.patohom.org

Carrer Lluna 5, baixos
(08001) Barcelona

Rosa de Foc Llibreria

. Anarquismo . Moviment Obrer . Guerra Civil .
. Moviments Alternatius . Contracultura .

horari: dl a ds de 16h a 21h mail: larosadefoc@hotmail.com
Joaquín Costa 34, baixos Tel. 933177892 08001 Barcelona

Entrevista a Alèssi de L'Umbria "La revuelta en las periferias es resultado de un proceso de segregación urbana, social y étnica"

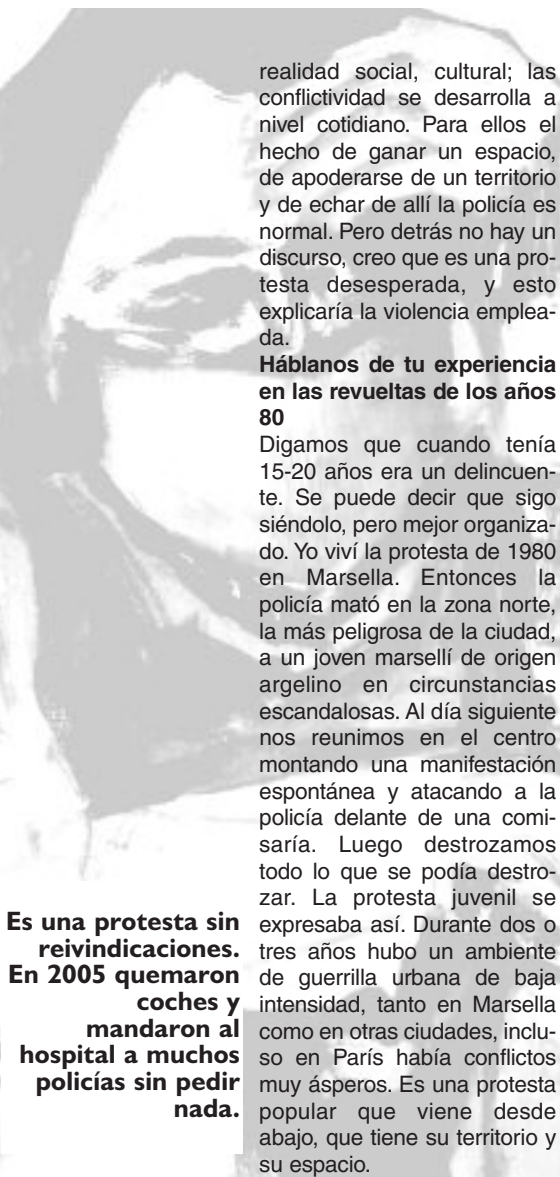
Alèssi de L'Umbria, es un profundo conocedor de la realidad de los suburbios franceses tanto por experiencia propia como por el tiempo que le ha dedicado a reflexionar la violencia estructural que se vive en ellos. Su nombre se convirtió en un referente después de escribir "¿Chusma?" (Pepitas de Calabaza, 2005). En esta entrevista, hecha en noviembre de 2007 durante su visita a Barcelona para participar en el seminario "Nous protagonismes socials" organizado entre otros por La ciutat invisible y La Torna, habla de la realidad francesa dos años después de la revuelta de 2005

¿Cómo explicarías el fenómeno de la revuelta de París de 2005?

La revuelta en las periferias ya tiene una historia de 30 años. Es el resultado de un proceso de segregación urbana, social y étnica. La forma que tiene el estado francés de gestionar la situación de una juventud marginalizada a nivel escolar, laboral y cultural es la policía, que en Francia tiene una antigua tradición de violencia y comportamientos racistas. En 2005 la provocación fue la muerte horrible de dos jóvenes perseguidos por la policía, que se escondieron en un edificio, un transformador eléctrico, y murieron quemados vivos. Yo he vivido las mismas situaciones hace 30 años y he sido afortunado porque hubiera podido pasarme a mí. En Clichy-sour-bois una gran parte de la población es de origen extranjero, la mitad con menos de 25 años y casi todos en el paro: muchos factores explosivos. Cuando construyeron esta zona, en los años 70, no pensaron en el ferrocarril o el metro, justificándose en que la gente tiene o tendrá coche. Ése es el tipo de urbanismo impuesto en los años 60-70. Muchos amigos míos de origen norteafricano solían decir: "vale, nuestros padres han trabajado como esclavos para enriquecer a Francia, nosotros no queremos vivir otra vez esta situación, mejor morir con una pistola en la mano atracando un banco, que trabajar como esclavos". Ellos no quieren vivir como sus padres.

¿Qué piden los jóvenes?

Nada. Es una protesta sin reivindicaciones. En 2005 quemaron coches y mandaron al hospital a muchos policías sin pedir nada. Al final, el consejo general de Saint Denis 93, donde la protesta fue más fuerte, votó a favor del uso gratuito del transporte público y los trenes de cercanías para todos los jóvenes sin trabajo. Un logro que muchos colectivos habían reivindicado sin conseguir nada, y ellos lo consiguieron. Hemos visto muchos movimientos sociales, movimientos a veces muy potentes, reivindicar muchas cosas sin conseguir frutos, y ellos, que no pedían nada a nadie, consiguieron algo. Aquí no estamos hablando de un movimiento en el sentido clásico, aquí hablamos de una

Es una protesta sin reivindicaciones. En 2005 quemaron coches y mandaron al hospital a muchos policías sin pedir nada.

realidad social, cultural; la conflictividad se desarrolla a nivel cotidiano. Para ellos el hecho de ganar un espacio, de apoderarse de un territorio y de echar de allí la policía es normal. Pero detrás no hay un discurso, creo que es una protesta desesperada, y esto explicaría la violencia empleada.

Háblanos de tu experiencia en las revueltas de los años 80

Digamos que cuando tenía 15-20 años era un delincuente. Se puede decir que sigo siéndolo, pero mejor organizado. Yo viví la protesta de 1980 en Marsella. Entonces la policía mató en la zona norte, la más peligrosa de la ciudad, a un joven marsellés de origen argelino en circunstancias escandalosas. Al día siguiente nos reunimos en el centro montando una manifestación espontánea y atacando a la policía delante de una comisaría. Luego destruimos todo lo que se podía destruir. La protesta juvenil se expresaba así. Durante dos o tres años hubo un ambiente de guerrilla urbana de baja intensidad, tanto en Marsella como en otras ciudades, incluso en París había conflictos muy ásperos. Es una protesta popular que viene desde abajo, que tiene su territorio y su espacio.

En algunos casos se ha culpado a la religión

Han utilizado como arma discursos como que "están trayendo el integrismo de Argelia a Francia" o que "ésta es la vanguardia de la islamización de la periferia". Pero los islamistas no tienen nada que ver con esto. La única intervención que hicieron fue en 2005, con una llamada a la calma. Es verdad que algunos jóvenes de las periferias, no sólo jóvenes de origen árabe, también jóvenes blancos, a veces encuentran en la religión una salida. Marx lo dijo, que la religión es el opio del pueblo; pero en este caso tenemos un ejemplo práctico, pasamos de la heroína, que es un derivado del opio, a la práctica religiosa más convencional.

¿Qué opinas de la política migratoria francesa?

La mayoría de todos estos jóvenes son franceses. Aunque muchos no se identifiquen con Francia, tienen papeles franceses y han nacido aquí. Existe una identidad local, de barrio, porque muchos se mezclan: argelinos, magrebíes, nigerianos, blancos... Pero también hay como dos mundos paralelos que no se encuentran nunca. Cuando ven a la policía usar la violencia con personas que están en huelga de hambre para conseguir los papeles, se sienten solidarios, pero en el fondo viven situaciones distintas. Muy a menudo los sin papeles viven más en la ciudad porque no tienen derecho a las viviendas sociales de los suburbios, ya que para acceder a ellas hace falta tener los papeles. A otro nivel, el gobierno sabe que la frontera no es impermeable, que siempre alguien consigue pasar, y la expulsión sólo es una estrategia para mantener a esta población en la precariedad, atemorizada en la búsqueda de un trabajo en negro, sin protección social y con un sueldo bajo. La táctica no es la de impedir a los inmigrantes entrar a Francia, sino la de mantenerlos en una situación de fragilidad administrativa y emocional. Queremos que haya inmigrantes pero en condición de fragilidad.

gilidad administrativa y emocional. Queremos que haya inmigrantes pero en condición de fragilidad.

¿La política urbanística cómo afecta a los jóvenes de los suburbios?

La primera ola de protesta estaba muy clara, la gente hablaba claramente de segregación urbana. Esta política nació en los años 50 y se desarrolló sobretodo en los años 60-70 con el objetivo de alojar los inmigrantes del interior, gente que venía del campo para trabajar en las fábricas, gente que venía de Italia, España, Portugal, Argelia, Marruecos... También querían echar a los que vivían en el centro de la ciudad, aunque en Marsella no lo consiguieron. Estuve en 1981 en Maquette, en Lyon; allí en los años 70 derribaron todos los barrios populares. En 1968 los obreros aún vivían en el centro, y cuando estos y los jóvenes delincuentes iban a ayudar a los estudiantes contra la policía, lo hacían caminando. Vivían en el barrio latino, a 500 metros de distancia, y ahora viven a 15 kilómetros! A esta política contribuyó la izquierda usando la bandera de la vivienda social. Vivienda social pero con las reglas del urbanismo funcionalista, dividiendo el territorio en zonas: la zona industrial, la zona comercial, la zona residencial y la zona de ocio. El centro de la ciudad se transforma, como aquí en Barcelona, en un parque de atracciones. Los han echado de la ciudad, a lugares sin identidad, desarraigados y aislados, en zonas donde lo único que se puede hacer es dormir después de un día de trabajo.

¿Qué esperanzas tienes ante este panorama?

Seguro que habrá más protestas y tendremos otros jóvenes que morirán a manos de la policía. Lo que espero es que, al afectar la precariedad también a una parte de la clase media, se multipliquen las acciones unitarias en contra de esta situación.

Masala

Ilustración / María Kalliga

Pizzería El Boliche
Pizzas de corte argentino, ensaladas, canelones, empanada, lasagnas, milanesas, matambre, etc. "Mojito...el trago revolucionario"

El Boliche de la Riereta

Buena música... otro ambiente es posible!!!
TE ESPERAMOS

Abierto de 20:30 a 1
Miércoles cerrado

C/Riereta 8
telf: 660256362

OBESIONS del Raval

C/ Riereta, 15
El Raval (BCN)
93 329 30 79

- Pastisseria.
- Cafeteria.
- Còcktails, vins i caues.
- Caterings per emportar i degustar al nostre local.
- Organització de festes diverses.
- Exposicions d'art.

tamtam@ibernet.com
93 248 92 39

DISSENY GRÀFIC, COMPA GINACIÓ
IL·LUSTRACIÓ, FOTOGRAFIA,
RETOC DIGITAL D'IMATGES...
PER A IMPRESOS DE TOLAMANA,
RETOLS, WEBS...

TAMTAM
ÉS UNA FUNDACIÓ
DEDICADA A LA DIFUSIÓ
DE LES IDEES I ACTIVITATS
D'ORGANITZACIONS
I PERSONES AMB PROPOSTES...

Por otra cartelera, por otra distribución

Don Cecilio

<http://doncecilio-perroandaluz.blogspot.com>

Pese a quien pese, el cine está cambiando. Desde hace una década la imagen cinematográfica está dando la vuelta sobre sus propios códigos, y cada vez con más seguridad crece por todo el mundo el número de autores que reflexionan sobre la representación de la realidad más allá de los límites narrativos académicos. De Taipei a Buenos Aires, de Tokio a París, y de ahí a Barcelona, donde se ha consolidado ya una nueva cinefilia cada vez más exigente, que ve mucho cine pero que apenas va al cine, que explora con vocación de arqueólogo -emule mediante- la inmensa producción mundial condenada a no llegar nunca a las

se ha consolidado ya una nueva cinefilia cada vez más exigente, que ve mucho cine pero que apenas va al cine, que explora con vocación de arqueólogo -emule mediante- la inmensa producción mundial condenada a no llegar nunca a las carteleras

carteleras. No escapan estas tendencias radicales -ni mucho menos- del virus de la estética cool, del elitismo y de la superficialidad. Pero, con todos sus inconvenientes, esta enésima adopción de los discursos vecinos (otra vez Francia) empieza a abrir algunas puertas a un cine invisible que cada año queda relegado al silencio en el juego de la distribución: hoy en día existe ya en varias ciudades un pequeño circuito de pantallas ajeno a los dogmas adormecedores del mercado. En Barcelona, el ciclo de cine experimental Xcèntric se ha convertido en referente indiscutible para el espectador más inquieto. Tras su estela, se suceden durante el año citas festivaleras importantes como l'Alternativa, el MICEC o el BAFF, a las que se suman la esmerada programación de cine-clubs como RAICine y CineAmbigü o las clásicas retrospectivas de la Filmoteca de Catalunya. Estas palabras no esconden un ejercicio de publicidad encubierta. La promoción gratuita es en este caso un mal menor supeditado a una necesidad mayor: la de apoyar desde esta pequeña tribuna un modelo de distribución opuesto, por ejemplo, al del emporio Balaña y sus diez multicines barceloneses (con la plaza de toros Monumental como guinda del pastel). Nuestra lista sirve, además, como una pequeña guía cinéfila para recién llegados, y nos permite introducir algunas recomendaciones concretas para este mes de marzo. Cuando este texto aparezca publicado habrán pasado ya las proyecciones de *Retour en Normandie*, *La question humaine* y *La France*, pero quedaran aún días de sobra para acudir a tres citas interesantes: por un lado la exposición-instalación *Las mujeres que no conocemos* (de entrada gratuita en el CCCB), con la que José Luis Guerin cierra su ensayo sobre la fantasía y el ideal femenino, aquél que comenzó con los apuntes visuales *Unas fotos... en la ciudad de Sylvia* y que se concretó con el largometraje *En la ciudad de Sylvia*. Por otro lado, las dos nuevas propuestas de CineAmbigü en su ambiciosa recuperación de las películas que más han dado que hablar en los últimos festivales internacionales: la estadounidense *Zoo* (film-escándalo del último Sitges) y la francesa *Tout est pardonné* (cosecha de Gijón 2007). El mes de abril es todavía un enigma, pero hasta ahora el 2008 viene bien surtido de cine maldito e invisible.

Libres

Muertos incómodos

Paco Ignacio Taibo II i Subcomandante Marcos
Editorial Destino / 2005

Homenatge a quatre mans de l'escriptor mexicà Paco Ignacio Taibo II i el Subcomandant zapatista Marcos a la novel·la negra i de retruc a la figura de Manuel Vázquez Montalbán. La trama de la història es vertebrada al voltant d'un doble encreuament sincrònic i simbòlic entre la ciutat, el monstro, el DF i les comunitats zapatistes de Chiapas. Mentre a la primera hi ha detectius, a la segona comissions d'investigació; si al DF hi ha casos, a les comunitats passen coses, de la mateixa manera que només a la ciutat hi ha ciutadans. Tot això enmig d'un desconcertant desdoblament, amb ressonàncies de cert realisme màgic, entre la vida i la mort, on la presència d'alguns morts incòmodes va generant el diàleg entre vius que desencadena la narració. Al voltant d'aquests dos móns, encarnats per Héctor Belascoarán -

detectiu privat ja present en altres novel·les de Taibo II-, i per Elías Contreras - comissió d'investigació del EZLN- se'ns expliquen diferents casos i coses, on no deixa de reflexar-se la lluita dels de Baix contra El Mal i Los Malos de Dalt, així com un repàs complet al -ja de per si- funcionament putrefacte de les clavegueres de l'estat mexicà.

Escrita amb un mexicà quasi-parlat, la història té tocs surrealistes i autocrítics, que susciten més que algun somriure en la seva lectura, i la fa molt recomanable a qualsevol persona més enllà de les preferències cap a novel·les d'aquest gènere.

"Y si ves al Sup dile que ya se deje de mamadas de cuentos y novelas, que ya nos diga qué sigue..."

La Ciutat Invisible

Música

Jean Grae

una de las rimadoras más en forma en los últimos tiempos dentro de la escena Hip Hop internacional, poseedora de habilidades capaces de hacer palidecer a tu MC favorito

Detrás del nombre de Jean Grae, inspirado en uno de los personajes femeninos más importantes del universo mutante de Marvel pero ligeramente modificado para no crear conflictos de derechos de autor, encontramos a una de las rimadoras más en forma en los últimos tiempos dentro de la escena Hip Hop internacional, poseedora de habilidades capaces de hacer palidecer a tu MC favorito, cualquiera que sea.

Jean Grae, sudafricana de origen e hija del músico de jazz Abdullah Ibrahim, pero afincada en Brooklyn-NYC tras tener que huir del convulso Soweto de mediados de los 70, empezó su andadura rapológica bajo el sobrenombre de What? What?, a mitad de los 90. Por aquí la empezamos a conocer por sus participaciones en los discos de los ingleses The Herbaliser, y por sus colabos en discos del por entonces pujante sello newyorkino Rawkus; pero además ella militaba en el grupo Natural Resource y la crew Brooklyn Academy, con la que no ha dejado de tener un contacto fluido.

Con su actual alias, esta solicitadísima MC ha publicado 3 sustanciosos LP's: *Attack of the Attacking Things* (2002), *The Boo-*

tle of the Bootleg EP (2003) y *This Week* (2004), aparte de una inacabable lista de colaboraciones con artistas de lo mas variado a lo largo y ancho del mundo, hecho que atestigua la validez de sus rimas y el prestigio con que cuenta esta artista dentro de la exigente escena Hip Hop.

Su participación en el último disco del ya muy popular Talib Kweli, "Ear drum", no ha hecho más que acrecentar el interés mediático hacia ella, y es muy posible que las próximas referencias de Grae salgan

en el sello de Kweli, Blacksmith.

Su actitud crítica a la vez que irónica, incluso rayando la mala ostia en ocasiones, nos hace olvidar por momentos a esas insulsas pseudo-mc's (que tienen más de vedettes que de mc's) que nos intentan vender desde posiciones más comerciales, y empieza a allanar el camino en la escena para un próximo aluvión de nuevos valores femeninos que no tendrán nada que envidiar a sus colegas masculinos, ni siquiera la testosterona.

Jum

La Ciutat Invisible

Los Invisibles

Nanni Balestrini

Editorial: Traficantes de Sueños 2008

Atenció, que arriba la bona nova editorial del mes. La reedició, a càrrec de Traficantes de Sueños, de la quasi mítica i exhauridíssima novel·la *Los Invisibles*, de Nanni Balestrini. Passada de mà en mà en una desgastada edició d'Anagrama (publicada el 1988 i traduïda pel Joaquim Jordà) o en un plec rebregat de fulls fotocopiats, s'havia convertit en un dels relats secrets de successives generacions de militants dels moviments socials autò-

Ens ensenyà que algunes intuïcions que ens cremaven per dins ja havien estat experimentades, i ens motivà a reexplorar-les amb avidesa i alhora amb certa cautela

noms. De *Los Invisibles* s'ha dit que és una novel·la didàctica. Toni Negri, al prefaci de la present edició, es pregunta: "Qui aprèn de qui? La novel·la de la realitat, o la realitat de la novel·la?". Efectivament, *Los Invisibles* beu de les pràctiques desbordants del moviment del 77 italià. Beu d'una realitat històrica: l'emergència del proletariat social metropolità de finals dels setanta, aquell que s'insubordinà al capitalisme i al patriarcat, no ja des d'una fàbrica reestructurada, sinó reapropiant-se de la ciutat. Okupant i obrint centres socials, creant ràdios lliures, realitzant "autoreduccions" del preu de la vida -colant-se al cine, punxant la llum o l'aigua, forçant lloguers justos...-, enfrontant-se a la policia o al sindicat. En definitiva, reinventant la revolució, experimentant l'alegria i la plenitud de la col·lectivitat i també, malauradament, el dolor i l'oblit de la presó.

No obstant, el viatge entre la realitat i *Los Invisibles* no va ser unidireccional. Fou d'anada i tornada. Per qui la llegirem en els primers noranta, la lectura compartida del text de Balestrini, amb el seu llenguatge directe i brutal, amb el relat vivencial d'uns possibles protagonistes del 77, va ser tot un aprenentatge. Ens ensenyà que algunes intuïcions que ens cremaven per dins ja havien estat experimentades, i ens motivà a reexplorar-les amb avidesa i alhora amb certa cautela, per ser coneixedors de quines podien ser les conseqüències no buscades de les nostres accions.

Serge Latouche
La otra África
Autogestión y apaño frente al mercado global
2ª edición
Forzados a encontrar los medios para sobrevivir, los africanos inventan un mundo vivo más allá de la miseria que generó la ideología liberal y el concepto de mercancía.
«Latouche complementa su teoría del decrecimiento económico con análisis de varias alternativas en África, además de replantear conceptos como los de pobreza, ayuda, solidaridad...»
más información en www.oozebap.org
PVP: 16 € . 272pp . oozebap, 2007 . ISBN: 978-84-611-4830-1
Distribuye: VIRUS Tel/fax: 93.441.38.14 virus@pangea.org

La Báscula
de La Ceteria
bocadillos
comidas caseras
tés e infusiones
pasteles
zumos
cafés
batidos
C. Flassaders 30 bis - Bcn
Tel 93.319.98.66
Obert tot els dies de 9:30 a 24:00

San-Do
JOIERS
des de 1930
Dissabtes i diumenges tot el dia a
mercadillo del Port Vell, (Sota
Colom)
Coses velles, joietes i vintage
Cardenal Casañas, 5 Tel.93 302 64 33
08002 Barcelona
e-mail: asando73@yahoo.es

كسر الحصار بالأيدي العارية

أفيري فإن صواريخ القسام يمكن ان تتوقف صباح الغد، بالنظر إلى أن حماس عرضت قبل أشهر هدنة تتضمن وقف العمليات الفلسطينية مقابل وقف إسرائيل توغلاتها وحصارها واغتيالاتها، وقد كررت الحركة العرض نفسه في الأسبوع الماضي. لكن إسرائيل تتخذ فقط من الصواريخ ذريعة سهلة، فالمطلوب هو رأس المقاومة، وكسر إرادة الصمود، وتأييد حماس وكل من يرفض التسليم للاحتلال ورويته "للسلام". يتحسر أفيري على موقف الصحافة الإسرائيلية التي تردد الدعايات الصهيونية بشأن الصراع مع الفلسطينيين، لكن ماذا نقول نحن العرب، ونحن نقرأ ونسمع في الإعلام العربي من يردد المزاعم الإسرائيلية واصفاً المقاومين الفلسطينيين "بالمسلحين" وصواريخ القسام "بالعبثية" و"الكرتونية". أفيري ذهب أبعد من ذلك بالتحصر على أهل غزة المتعبين من الحصار. يقول: "وهدم الأحياء يستطيعون قيادة السيارة وتدفئة بيوتهم، والأكل حتى الامتلاء، العالم وقف يحرك لسانه الجماعي، بينما تلفظ قادة العرب بعبارات تعاطف فارغة ولم يرفعوا أصياعاً". ثم حدث ما لم يكن بالحسبان. شعب غزة لم يعد يتحمل الموت البطيء. حطم المنهكون بأيديهم العارية الحدود التي تفصلهم عن مصر، وتقاطروا على رفح والعريش وغيرها من المناطق المتاخمة لغزة. كان مشهد الجموع وهي تعبر إلى رفح المصرية أقوى من الكلام وأبلغ من التعبير. قناة الجزيرة كسرت هي الأخرى حصاراً من نوع آخر. عندما نقلت إلى البيوت العربية وقانع ما جرى على الحدود، ومعاتاة الناس داخل القطاع. مرة أخرى يسقط الفلسطيني الرهان على تركيعه وجره إلى التسليم بمنطق العنف الصهيوني والعريضة الأميركية. ومرة أخرى يقف الزعماء العرب واجمين أمام منطق التاريخ الذي يؤكد حق الشعوب في الحرية، ومنطق الحسابات السياسية الأنانية ضيقة الأفق والتي لم تورث إلا مزيداً من التراجع والتفتت والإحباط

Haytham Tafakji

سقط في أربعة أيام أكثر من أربعين شهيداً، وعشرات الجرحى. كثير منهم في حال حرجة. هكذا تتوالى فصول إغلاق متوحش لمنطقة أهلة بالسكان، في زمن كنا نظن أن امتهان الكرامة الإنسانية، ومنع حليب الأطفال، وسياسات العقاب الجماعي (وهي جريمة حرب بحسب القانون الدولي) أصبحت جزءاً من ميراث النازية والفاشية و"التطهير العرقي" على الطريقة الصربية. لكن لماذا الحصار؟ الهدف الإسرائيلي المعلن: أن يتوقف إبطار سديروت بالصواريخ بحيث يستطيع سكان المستعمرات اليهودية العيش بسلام، وبحيث يدفع الحصار مع الزمن أهل غزة إلى الانتفاضة على حماس والفصائل الأخرى لوقف إطلاق الصواريخ. يقول يوري أفيري في مقال له بعنوان "إغلاق غزة: أسوء من جريمة" إنه في اليوم الذي قطعت فيه الكهرباء عن القطاع هلك المراسلون العسكريون في إسرائيل فرحاً بإطلاق صاروخين فقط، قطع النور إذن نجح، و"باراك" عبقري بحق. لكن في اليوم التالي هبط 17 صاروخاً على سديروت، وتبددت أجواء الاحتفال. تبارى قادة إسرائيل في التهديد بالانتقام، كما يصفونه، بعضهم اقترح أن "نكون مجانيين أكثر منهم"، واقترح آخر قصف أحياء غزة "عشوائياً مقابل كل قسام" يتم إطلاقه، وكان الاقتراح النازي بامتياز هو ما صدر عن أستاذ جامعي طالب باستخدام "الشر المطلق" في غزة. لكن غزة لم تنتفض على حماس، بل انتفضت على الحصار وعلى كل من يبروه وعضوا الطرف عنه سواء كانوا من الفلسطينيين أو العرب. غزة أصبحت بفضل العنف الإسرائيلي والعريضة الأميركية وخذلان الجوار العربي رمزا للصمود والمقاومة في عيون الملايين من العرب والمسلمين. يقول أفيري إن "الأم التي لا تجد ما تطعم به أطفالها لا تلعن إسماعيل هنية، بل تلعن أولمرت وعباس ومبارك" (موقع كاؤنتر بنش، 27/26 كانون الثاني، يناير 2008). لا شك أن صواريخ "القسام" تزرق إسرائيل لأنها تذكي لديها هاجس الأمن الذي لم تشعر به يوماً. لكن الصواريخ ليست بحد ذاتها هي سبب الحصار والإغلاق. وبحسب

في اللحظات التي تهاوى فيها جدار غزة، تداعت إلى أذهان ملايين البشر الذين راقبوا المشهد صورة جدار برلين وهو ينهار حجراً حجراً بسواعد المتعاطفين للحرية بعد عقود من القمع والانتقام. اندفعت الجماهير الغاضبة بعد اقتحام جدار غزة وعلامات الشحوب والإعياء تبدو على وجوههم. كانوا يتدفقون إلى مصر غير مصدقين، أطفالاً ونساء، شبيهاً وشباناً. يصعب أن ترى رجلاً في عنقوان رجولته ترسم على محياه مسحة ذل. ذل الجوع ومثقف العيش والشعور بالظلم وخذلان الجار والقرين. هكذا كان مشهد الفلسطيني لحظة اجتياز الحدود. كانت المشاعر مزيجاً من الفرح والنفقة على وضع لم يعد يحتمل. هتفت امرأة من الخارجات من السجن بأعلى صوتها: "سيبونا نتنفس، بدنا الحرية، قتلنا الحصار". خرجت هذه المرأة من أكبر سجن في الأرض، كما قال الناشط الإسرائيلي يوري أفيري. كان اقتحام الحدود إلى مصر "عملاً تحريراً". أثبت الاقتحام أن السياسة الوحشية سياسة عقيمة وغبية وبائسة. لا تستطيع قوة في الأرض مهما بلغت من البطش والتسلح حتى الإنسان أن تقهر أشواق الحرية في نفوس شعب مسلوب يعامل بوصفه أقل من البشر. هكذا نظرت إسرائيل إلى العرب منذ نشأتها، إنهم ليسوا في نظرها سوى أنصاف آدميين، بل قروء. ألم يقل الضابط الإسرائيلي لعدد من الفلسطينيين الذين أسروا في غزو لبنان عام 1982: "أنتم أمة من قروء، تريدون دولة؟ ابنوها على القمر". بهذه العقلية الصهيونية التي تتغذى على الكراهية وازدراء العرب ضرب إيهود وإيهود (أولمرت وباراك) حصاراً مطلقاً على غزة. لا طعام ولا دواء يمكن أن يدخل، حتى حليب الأطفال يجب أن يحصل على موافقة وزير "الدفاع" باراك. استمر هذا الوضع الخائق أشهراً، لكن إسرائيل خطت خطوة أفسى سعياً وراء تركيع غزة المتمردة الخارجة عن بيت الطاعة الإسرائيلي الأميركي، فحظرت تزويد القطاع بالوقود، وقطعت الكهرباء، معيدة غزة وأهلها الذين يتجاوز عددهم مليوناً ونصف المليون من البشر إلى عصر ما قبل الحداثة. لم تعد محاضن الأطفال الخدج تعمل، ولا أجهزة البخار التي لا يستغنى عنها مرضى الربو، ولا مضخات الماء والصرف الصحي. مئات الآلاف من سكان القطاع أصبحوا بلا تدفئة في أيام كانون الباردة، وغير قادرين على الطبخ، بل بدأت المواد الغذائية في النفاد، فالحصار المطبق يهدف أساساً إلى التجويع، والذنب الواقف بالباب يعرف كم هو قاس ومؤلم أن يجوع المرء ولا يجد ما يسد رمقه. الناطق باسم وكالة الأمم المتحدة لغوث اللاجئين

الفلسطينيين وتشغيلهم "الأوتروا" كريستوفر غانيس حذر من أن الوضع في القطاع ينذر بـ"كارثة" مؤكداً أن الفلسطينيين لا يجدون "الأسمنت لبناء القبور"، وأن المستشفيات توزع أغطيتها من أجل استخدامها لتكفين الموتى، مضيفاً أن "الإغلاق يؤثر على الفلسطينيين حتى في الموت". تعلمنا لغة الفوضى الخلاقة أن حصار غزة ليس جريمة حرب، بل دفاع عن النفس، وتعلمنا أيضاً أن المجازر بحق المدنيين العزل رد فعل مشروع، وليست حرب إبادة. هكذا تصيح اللغة أداة من أدوات العنف، تشرع الحصار، وتبرر القتل، وتلمي بقوة الأجندة السياسية والعسكرية. القتل يتكرر يومياً في القطاع، و"المطلوبون" فيه كثير، إنهم كل فلسطيني يرفض المساومة على أرضه وهويته، ويقاوم الهيمنة والعدوان.

Viñeta extraida de Indymedia Israel

Érase una vez en Rafah
- Mi padre me dijo que
vosotros los árabes sois
diabólicos animales terroristas
- ¡Mi padre no me dijo nada!
Fue asesinado por vosotros...

anagal@no-log.org
la màquina textual destijant

escriu tradueix maqueta batega edita

Maravilloso. Sexo y Poder
Israel Granada + Michel Foucault
4€, 96 pàgs.
NOVETAT NOVEMBRE

Palabras a otro
Marcel Duchamp
4 €, 180 pàgs.
NOVETAT DECEMBRE

ANAGAL

La ciutat invisible

vine a conèixer les novetats de la temporada

Riesc 35 euros - 08014 BCN - 93 298 99 47

malea

teteria malea s.c.c.l

esmorzars i berenars, cassolans i ecològics

c/riego, 16 sants (bcn)
tel: 93332030

Entrevista a Maria Mas, presidenta de l'Associació de Veïns del Casc Antic

“Als vuitanta i noranta va haver-hi un procés molt pervers per part de l'administració pública de deixar degradar el barri, de no intervenir per a res”

Maria Mas porta cinc anys a l'Associació de Veïns del Casc Antic. En els darrers anys del franquisme vivia a Nou Barris, al barri de Verdum, on va formar part de les Comissions de Barri. Com Maria ens explica, les associacions de veïns van sorgir de les Comissions Clandestines de Barri en l'època del franquisme. Llavors amb l'inici de la democràcia apareixen el que són les Associacions de Veïns, que es nodrien de la gent que estava en les Comissions Clandestines, les quals tenien molta relació amb els problemes que passaven al propi barri, a les empreses i a les fàbriques.

-Masala-

-Quan es crea l'Associació de Veïns del Casc Antic i quins van ser els principals problemes i àmbits d'acció al barri durant els primers anys?

L'Associació es va crear el 1974. Va ser de les primeres, no solament a Catalunya sinó en tot l'Estat Espanyol. Era l'època del franquisme i amb l'entrada de la democràcia es va legalitzar. Llavors incidien molt diferents partits polítics, que eren membres de l'Associació i sobretot gent també del barri. Els objectius de l'Associació eren reivindicatius per un costat, i també de fer un paper de suplència a les mancances culturals que hi havia al barri. En aquell temps no hi havia oferta cultural perquè no hi havia ni centres cívics, ni casals d'avis. Però les lluites més rellevants van ser per aconseguir escoles i ambulatoris, per tant els àmbits de la sanitat i l'educació eren les reivindicacions més importants.

Hi va haver una campanya molt coneguda impulsada a partir de l'Associació de Veïns que es va anomenar "Aquí hi ha gana", aquesta campanya iniciada durant l'època d'eleccions a l'any 1992, pretenia ser una lluita política més que assistencial, però pels diferents moviments que hi havia dintre d'aquesta campanya, va esdevenir finalment en una campanya més assistencial que política. I penso que encara avui, el barri pateix una mica d'aquesta situació, on si ens fixem hi ha gran quantitat d'ONG's instal·lades, moltíssimes, que es dediquen als pobres del Casc Antic. És una opinió personal meua. Hi ha una època que el barri pateix moltíssim la qüestió de la droga. L'Associació té un paper important també a nivell de reivindicar l'atenció a aquestes persones afectades. L'heroïna va castigar molt a la joventut d'aquest barri durant l'època dels vuitanta. Als vuitanta i noranta l'heroïna i la delinqüència era algo molt preocupant. Aquí va haver-hi un procés molt pervers per part de l'administració pública de deixar degradar el barri, de no intervenir per a res, ni amb la neteja, sobre tot en els carrers Metges i Jaume Giralt, per a que la gent ja desesperada demanés bàsicament que s'enderrocaren aquests edificis. O sigui que aquest procés de degradació va durar com uns deu anys i això ho vam viure de molt a prop tots els veïns i veïnes. Recordo que al carrer metges de tant en tant hi havien redades de la policia perquè

aquell era un punt de distribució d'heroïna molt important. Jo diria que la droga la portaven d'Holanda, després la distribució al carrer la feien els subsaharians. Tot i la constant presència policial aquell va ser un punt de distribució durant molts anys

-Quins van ser els canvis més rellevants en les associacions de veïns un cop acabada la dictadura?

Al cap dels anys es passa a una època, diguéssim, d'estabilitat democràtica, on l'administració ja es preocupa de la qüestió cultural, aleshores es crea un buit en les associacions de veïns en general, ja que apareix una oferta cultural als centres cívics i als casals d'avis, els quals abans no existien. És per aquest motiu que l'Associació passa una temporada sense saber massa per on havia de continuar. Les associacions, aquesta també, queden buides de persones que tenien un paper molt important. La gent més activa que incidia en les associacions de veïns va deixar un buit i va buscar altres vies d'intervenció, com l'administració, institucions, sindicats majoritaris i els partits polítics legalitzats. Aquest va ser un fenomen generalitzat en la majoria d'associacions de veïns durant l'acabament de la dècada dels setanta i els inicis de la dècada dels vuitanta.

-Quan comencen a aparèixer els problemes d'especulació al barri?

Els problemes d'especulació es comencen a notar moltíssim amb l'aplicació dels PERI's (Plan Especial de Reforma Interior). Els PERI's van ser aprovats el 1984/85 i això va suposar pel barri una remodelació total del que és la Ribera, per tant començà a aparèixer una forta especulació. Així l'especulació al Casc Antic comença per la zona de la Ribera. També als altres barris de Ciutat Vella l'aplicació del PERI va promoure l'especulació urbanística. El PERI té dues vessants, una que seria la zona de la Ribera, que no es veu massa afectada pels enderrocs, però sembla un parc temàtic, ja no pertany al propi barri, doncs el turisme també ha influenciat molt la dispersió comunitària, i aquest model del Born no ha donat el resultat que esperaven ja que les botigues tanquen cada dos per tres. L'altra vessant seria la zona de Santa Caterina i Sant Pere on realment hi ha els grans enderrocs, no solament a l'època del Forat de la Vergonya, si no anteriorment quan es tiren totes les cases que eren de les Baixes de Sant

Pere i del carrer Serra i Xic. Llavors comencen a haver les primeres mobilitzacions en contra dels enderrocs. L'aplicació del PERI va suposar la intervenció de capital privat a la zona de la Ribera i de capital públic o mixte a través de Procivesa (Promocions Ciutat Vella SA) i després de Focivesa (Foment Ciutat vella SA) a la part de Santa Caterina i Sant Pere. Les obres a Santa Caterina van afectar a tota la xarxa social del petit comerç, van provocar la seva destrucció completa, quan realment era un element de cohesió de la comunitat del barri. Un dels punts importants en l'aplicació del PERI que va defensar l'Associació va ser que cap veí tingués que marxar del barri, que qui es volgués quedar se'l reallotgés al barri. Això en certa manera es va complir. La majoria d'aquells veïns estan instal·lats a les Baixes de Sant Pere o al carrer Serra i Xic i Metges en uns blocs horrorosos. Els PERI's van afavorir la destrucció del teixit social i del teixit patrimonial, doncs s'han carregat gran quantitat d'edificis que eren rehabilitables.

-Què ens podries explicar del Pla Integral del Casc Antic i de l'Espai d'Entesa?

El Pla Integral és una idea que va tenir l'Ajuntament fa deu anys que consistia en aglutinar totes les associacions per tal de gestionar serveis. Es tracta doncs d'una sèrie d'associacions que reben molts fons públics a través de subvencions però que mai prenen postura amb la qüestió reivindicativa. La prova és que mai van dir res ni van posar els peus en el Forat de la Vergonya. Així una sèrie d'entitats s'han anat mantenint a través de fortes subvencions, com la d'aquest any passat que fou de

afinitats comuns a través d'objectius reivindicatius, és una manera d'aglutinar-se per fer més força. Ara existeix a nivell formal però les associacions tenen alts i baixos i ja no som tanta gent activa com aleshores.

-En aquets anys quins àmbits d'actuació ha prioritzat l'Associació?

En els últims cinc anys hi ha hagut un interès per les reivindicacions del barri, les quals són més complicades perquè es tracta de qüestions d'equipaments i espais públics. Així, per exemple l'Associació participa molt activament en la lluita del Forat de la Vergonya. Aquesta lluita sorgeix pels últims enderrocs, concretament en la última fase de l'aplicació del PERI, que consistia en enderrocar tota l'illa d'edificis entre els carrers Metges i Jaume Giralt. Aleshores uns quants veïns van fer front als desallotjaments, és la història que tothom coneix, fins i tot es va aconseguir que alguns veïns que en principi no complien, segons l'Ajuntament, les condicions per ser reallotjats, ho fossin finalment.

La posició de l'Associació sempre va ser de participar-hi, de ser-hi. Va ser una victòria que s'aturés la construcció del pàrking al solar del Forat, doncs hi havia molts interessos pel mig. Per exemple els veïns del mercat de Santa Caterina i els de la Plataforma d'Entitats de la Ribera el defensaven perquè per ells era com el pati de darrera de casa seva. En aquell temps a més de l'Assemblea del Forat de la Vergonya, també actuava amb molta força

“Estan introduint noves tècniques de participació amb gomets de colors, per a mi això és una vergonya, sembla que ens estiguin tractant com a nens petits; i al final surt el que ells volen”

800.000 euros. En certa manera el Pla Integral va ser una privatització dels serveis públics, o sigui el que fan és oferir serveis a l'Ajuntament i aquest a través de subvencions els paga. Llavors hi ha espais infantils, agrupacions de joves, escoles d'adults, etc. És a dir, moltes agrupacions i activitats que a través de subvencions gestionen serveis externs a l'Ajuntament. Això passa a molts pocs barris. En l'actualitat el Pla Integral està completament en crisi. S'han fet molts estudis sobre el Pla i ara es troba en plena revisió d'objectius, doncs no es preveu la seva continuïtat per molt de temps.

L'Espai d'Entesa apareix quan s'aconsegueix aglutinar diferents associacions reivindicatives, durant la primera etapa del Forat de la Vergonya, com el Fòrum Veïnal de la Ribera, Veïns en Defensa de la Barcelona Vella, RAI, Associació de Veïns del Casc Antic, Arquitectes Sense Fronteres i en algun moment l'Assemblea del Forat de la Vergonya. Com totes aquestes associacions tenien una presència molt evident en la lluita sobretot al Forat i en contra del pàrking, això va fer que el Districte ens considerés com a interlocutors. Doncs inicialment el Districte considerava interlocutors al Pla Integral. L'Espai d'Entesa és el contrapunt al Pla Integral, som associacions que tenim

l'Espai d'Entesa. La lluita del Forat ens va desgastar molt però també va tenir moments molt interessants, m'ho vaig passar molt bé, jo vivia al Forat. Penso que en la última fase del Forat haguérem d'haver canalitzat les forces amb altres reivindicacions com la del "campillo", un poliesportiu ubicat al costat del zoo, en el Passeig de Circumval·lació, que donava resposta a les necessitats esportives del jovent del barri. Aquesta era una reivindicació que anava molt lligada al Forat. Ara el nou equipament no es fa com a resposta per la manca d'un poliesportiu del barri, sinó pels interessos d'un sector de la Plataforma d'Entitats de la Ribera, doncs estan fent un equipament de luxe innecessari. Durant el procés de participació d'aquest equipament no ens arribaven les convocatòries a l'Associació de Veïns, finalment van aprovar el projecte l'estiu passat. És un projecte de gestió privada, hi ha un camp de bàsquet reglamentari que es vol gestionar per un club privat, el qual té la pretensió de gestionar tot l'edifici. En el projecte es prioritzen elements com la sala de màquines, el fitness i la sala d'aigües en detriment d'un camp de futbol sala que queda reduït per la resta d'elements. A més molt a prop d'aquest poliesportiu que estan construint hi ha tres equipaments d'aquest tipus a la

“Els primers casos de mobbing a l'Estat Espanyol els va denunciar aquesta associació fa cinc anys”

Barceloneta. Aquest equipament ha rebut una forta inversió de l'Ajuntament, mentre que la gestió serà privada i per tant els serveis no seran gratuïts. El que caldria fer ara és intentar incidir en la gestió perquè hi hagin espais lliures i gratuïts pel jovent del barri. L'Associació també s'ocupa d'altres tasques més invisibles, com els problemes que tenen els veïns particulars. Aquí en l'Associació tenim uns advocats que assessoren a la gent que té problemes d'habitatge. Els primers casos de mobbing a l'Estat Espanyol els va denunciar aquesta Associació fa cinc anys. A més també editem un Butlletí Informatiu on es publiquen notícies del barri i col·laboracions dels veïns.

-Què opines del Processos Participatius de l'Ajuntament?

Estan introduint noves tècniques de participació amb gomets de colors, per a mi això és una vergonya doncs sembla que ens estiguin tractant com a nens petits, i al final surt el que ells volen. Penso que s'estan carregant tota la tradició que teníem de debat, de discussió, d'assemblees, de contrastar opinions i d'arribar a acords o no, de tota una experiència que teníem. En l'últim procés participatiu a nivell de PAM (Programa d'Actuació Municipal) i PAD (Programa d'Actuació de Districte) si et fixes en els tríptics, la pregunta clau és: "tu què faries?", a nivell individual, i no, vosaltres que faríeu? Quan amb aquesta última pregunta incidiria més per a que la gent discutís col·lectivament i fes propostes. Això és una mica la mostra de la ideologia que hi ha en els processos participatius. Pel que fa al tema del Procés Participatiu del Forat de la Vergonya crec que ara va per bon camí. Hi ha unes reunions per decidir la participació en els horts i sobre tot jo penso que el punt clau serà en la gestió que hi pugui haver en el local que hi ha al costat del carrer Sant Pere més Baix. Com a bona senyal la nova regidora ha retirat un plec de condicions que havia posat l'anterior regidor per contractar una empresa que ho portés, i ara s'està intentant que realment hi hagi una gestió col·lectiva i que tothom tingui dret a participar. Penso que sabem el que no volem, l'Associació de Veïns no vol cap empresa, ni entitat ni grup que s'ho faci seu. De quina manera ho hem de fer? Doncs ja ho vorem. Pel que fa als horts, ara hi ha un col·lectiu de reinserció social de l'entitat Àmbit Preveüció i ja han vingut per treure el sauló i poder posar la terra fèrtil per després començar a plantar al mes d'abril. La filosofia inicial era que els horts no fossin parcel·lats i donats individualment, i això s'ha entès per part de la regidora.

L'Associació de Veïns del Casc Antic està dintre de la FAVB, no rep subvencions excepte el sou d'un tècnic que es paga a través de la Cooperativa d'Habitatge Porfont. Hi ha uns 400 socis que gaudeixen del casal social on venen a les tardes a jugar al dòmino. També hi ha una escola d'adults que té cedit una part de l'espai.